

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 302

ΑΡ. 302

1930

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(Όρθοφώνικα)

ΔΙΣΚΟΙ

(Ηλεκτρικοί)

ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ

ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ Στάδιον 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νησαρά 53 γ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 22 Μέγαρον Βικτώρια
και εις άλλας τας μεγαλύτερας πόλεις της Ελλάδος.

Κεντρική Διεύθυνσις ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9α Αθηνών

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ VIM ΕΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ

Θέλετε να καθαρίσετε
πιάτα, πλακάκια, ξύλα;
Το VIM θα φροντίσει
γι' αυτό! Όλιγον
VIM επάνω σε ένα
υγρό πανάκι
καθαρίζει όλα
τα σκεύη της
κουζίνας
σας χωρίς
πολύ κόπο.

Τα εσωτερικά Κου-
φώματα των σπιτιών
Σας

να απαιτείται να βάζονται
με τα ειδικά Γερμανικά βαρ-
νικοχρώματα

«TEMPEROL»

τα οποία είναι ανθεκτικά εις
πλόσμον και δίδουν εις το
σπίτι εξαιρετικόν λεύκον και
ρις μεγάλην επιπρόσθετον
δαπάνην.

Πωλούνται: Γραφείον Π. ΤΣΑ-
ΓΚΑΡΗ, Αθήναι, Λέκκα 21α.

Θέλετε Γάντια γνήσια
Γρενόβλης; Ζητήσατε
την μάρκην

Είνε τα πλέον μοντέρνα
και τα πλέον στερεά.

Η αξία ενός ΔΩΡΟΥ είναι η διάρκεια του
Ένα άρωμα διαρκείας είναι το εκλεκτότερον
ΔΩΡΟΝ

Ζητήσατε από τον Μυροπώλην σας. Θα σας δώσει

CORAIL ROUGE
PERLE NOIRE του
5 FLEURS FORVILLE

Πρέπει να περιποιήσθε
ιδιαιτέρως τα λεπτά υφάσματα

Μεταχειρίζεσθε το «LUX»
για όλα τα λεπτά μεταξωτά
υφάσματα! Το συνηθισμένο
πλύσιμο είναι καλόν για τα
ρουχά, αλλά βλάπτει τα λε-
πτά άσπρόρουχα και κατα-
στρέφει το χρώμα τους.

Η σκόνη «LUX» κάνει το
χίστα έναν όραϊον άρω-
μα καθαρίζει τελείως τα
άσπιδύνατα λεπτά υφά-
σματα, που τα καταστρέφει
το σόν γρήγορά το συνή-
θιστον πλύσιμον.

LUX

M-LK 87-8107

LEVER BROTHERS LIMITED LONDON ENGLAND

Γερμανικόν ραδιό-
φωνόν «CONCERT»

αποδίδει εις αφάνταστον έν-
τασιν και διακρίνειαν και
στοιχίζει λιγώτερα απ' ότι
ένος καλός φωνογράφος.

Το ραδιόφωνον «CONCERT»
είνε ο άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι,
Λέκκα 21α.

Αγοράζετε όλοι την
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

Θέλετε να κάμει
οικονομίαν;

Να βάψετε μόνη Σας τα
σύνταξ φορέματα με την
μανικας βαφής μάρκην

ARTI

και θα γίνουν έντελως και
νούργια.

ΑΙ βαφαι ARTI παλαιοτάται
τά Φαρμακεία και τα Έρ-
πορικά της Συνουκίας Σας
60 μοντέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Άντιστ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ
Αθήναι, Λέκκα 21α.

Τα προηγούμενα φύλλα
«Μπουκέτου» τμύνται περί
δραχμάς έκαστον.

16 Ιανουαρίου 1930

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

49

Άγροτικό Ειδύλλιο

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΩΡΟΥΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Η μάχη μεταξύ Γερμανών και Γάλλων είχε διαρκέσει όλη την
ημέρα. Από τον πύργο του μαρκησιού Βιλλερά άκουγαν ως το βρά-
δυ το κανόνι και τις τουφεκιές. Όταν πήγε να νυχτώνη, οι κρότοι
έπαυαν. Μία νεκρή σιωπή άπλώθηκε παντού.

Στον πύργο ήμουν ο γέρος μαρκήσιος Βιλλερά με τη νύφη του και
την έγγονή του. Ο γιός του μαρκησιού ήταν έφεδρος λοχαγός κι
έλειπε στον πόλεμο. Τρεις μέρες πριν είχε περάσει βιαστικώς απ' τον
πύργο κι είχε πάει πάλι άμεσως.

Από το βράδυ, ενώ έβω έπεφτε το σκοτάδι, ο νεαρός λοχαγός
πετάχτηκε πάλι για λίγη ώρα στον πύργο. Φίλησε τον πατέρα του,
τη γυναίκα του και το παιδί του και τη στιγμή που έφευγε είπε στον
πατέρα του:

— Πατέρα, πάλι μας άγήσαμε μερικούς δυστυχισμένους συντρό-
φους που ή πληγές και ή κόπωση τους έμποδίζουν να προχωρήσουν.
Μαζί μ' αυτούς βρίσκεται και ένας νέος άξιωματικός, ένας
έπιλοχαγός. Καθώς προχωρούσαμε σωριάστηκε στο δρόμο.
Έπαιζα να τον βοηθήσω. Μά έκρινος μου είπε: —«Νοιώθω
πως θα πεθάνω... Μία σφαίρα με βρήκε στον άριστερό ώ-
μο...» Άρχισε με, άκού είμαι άρρηστος πειά, και πηγαίνετε
να συνεχίσετε τη μάχη...» Κάμε, πατέρα, ό,τι μπορέσεις γι'
αυτό τον άξιωματικό. Είναι γενναίος. Πολέμησε σαν λιοντά-
ρι. Αν δεν πέθανε, διάταξε να τον φέρουν εδώ και να του
παροχώρησι όλες τις δυνατότες περιποιήσεως.

Ο κ. Βιλλερά έπασχέθηκε στο γυό του να κάνει ό,τι του
ήτοιασε.

Κά έτσι, βραδύς, με άναπαυμένη τη συνείδηση και την
χαρά ότι έτεπλήρωσε ένα ιερό καθήκον, ο νεαρός μαρκήσιος
έφυγε ξανά για τον πόλεμο.

Ο πληγωμένος ζείτονας στο δρόμο, άμόρφτος, γλοιώδης,
με τα χέρια ανατά, άκίνητος, σαν νεκρός. Με άπειρες προ-
σπάσεις ο μαρκήσιος Βιλλερά και δύο ιππότες, που είχε πά-
ρει μαζί του, έφρόνησαν, τον βρήκαν και τον εφόρτωσαν πάλι
στο ένα αερίδι.

Ο έπιλοχαγός άνελπνε άκόμα...
Όταν οι τρεις άντρες έφτασαν στον πύργο, ή κ. Βιλλερά
και ή γυναίκα της —ένα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων— περι-
μέναν μ' αγωνία. Κοντά τους βρισκότανε ή δασκάλα της Μάρ-
κας, μία γυναίκα είκοσι δύο ως είκοσι πέντε χρόνων, με πο-
λύ γλυκό πρόσωπο.

Κι ή τρις γυναίκες έτρεξαν άμέσως γύρω απ' το φορείο
κι έκοψαν πάνω απ' τον πληγωμένο, με συμπόνειο. Πόσο ή-
ταν φοβερό το πηγάδι του και πηδούσε...

ταν γλοιώδης. Οέι μου! Φανόταν πως είχε ξεφυγήσει από ώρα...
Ο μαρκήσιος διάταξε άμέσως να μεταφέρουν τον πληγωμένο σε
μιά κρεβατοκάμαρα. Ύστερα έστειλε να φέρουν γρήγορα το γιατρό
Ριβά, που καθότανε εκεί κοντά.

Καθισμένος κοντά στο άπολεμαγόν ό γηραιός μαρκήσιος τον κύτ-
ταζε, βουδός, χωρίς να μιλά, χωρίς να σαλεύη καθόλου...

Ο πληγωμένος ήταν νέος, είκοσιέξ χρόνων πάνω-κάτω. Είχε
πρόσωπο θραυτάτο, πολύ συμπαθές, με λεπτά χαρακτηριστικά, σχε-
δόν γυναικεία. Το μέτωπό του ήταν κάταστρο, το στόμα του: καλο-
καμομένο και όλοένα τα μαύρα και σγουρά του μαλλιά.

Καθώς ο μαρκήσιος τον κύτταζε, ο άξιωματικός έκανε άξαφνα
μιά κίνηση, τα χείλη του άνοιξαν και έπρόφερε σιγανά τη λέξη:

— Σουζάννα!

Τη στιγμή αυτή μίληε ο γιατρός στο δωμάτιο, συνοδευόμενος ά-
πό την κ. Βιλλερά.

Πήλσιωσε προς τον πληγωμένο, στάθηκε, χάιδνε το πη-
γάδι του κι έπειτα κυττάζοντάς τον πάντα ψηθύρισε:

— Τόν δυστυχ ήνο!...

Έξέτασε κατόπιν την πληγή του, άκροάστηκε την καρ-
διά του κι όποτε ρώτησε τον γηραιό μαρκήσιο:

— Είνε συγγενής σας;

— Όχι.

— Φίλος σας;

— Όχι. Είνε ένας γενναίος συμπολεμιστής του γιου μου.

— Τότε, είπε ο γιατρός, μπορώ να σας είδοποιήσω, άφού
μάλιστα ο δυστυχής αυτός δεν μας άκούει, ό,τι δεν τού μέ-
νει παραπάνω από μιάς ώρας ζωή.

Ο πληγωμένος ξανακινήθηκε. Το ένα του χέρι εσάλεψε
σαν να ζητούσε κάτι. Ύστερα ψηθύρισε:

— Το γράμμα!... Σουζάννα!... Ναι, ναι, είμαστε ένο-
μένοι!...

Ο γιατρός, ένας καλοκάγαθος γέρος, είπε τότε:

— Άς κάνουμε όμως ό,τι μπορούμε για να τού ελαφρώ-
σουμε τις τελευταίες του στιγμές.

Ο πληγωμένος ξαναψιθύρισε:

— Το γράμμα!... Γυναίκα μου άγαπημένη!... Έλα,
Σουζάννα μου, έλα!...

Ο πληγωμένος μιλούσε έπιμονα για ένα γράμμα. Άν έ-
ψαχναν στις τσέπες του θα τόβριζαν ίσως.

Ο γιατρός σάλησε τις τσέπες του άξιωματικού κι έβγα-
λε ένα μικρό πορτοφόλι. Μέσα σ' αυτό ήλπιχε ή φωτογρά-
φία...

γία μιάς γυναικας εξαισις όρας, κι' ένα γράμμα με πρόσφατη ημερομηνία.

— Ίσως του κάνουμε καλό αν του το διαβάσουμε, είπε ο γιατρός. Ίσως μπορούμε να του φανούμε σε τίποτε χρήσιμο.

Το γράμμα απευθύνετο στον υπολοχαγό Γεώργιο ντε Λενσέλ. Στο τέλος υπήρχε η υπογραφή της Σουζάννας Λενσέλ, με την όποια, όπως φαινόταν, ο υπολοχαγός είχε παντρευτεί λίγες εβδομάδες πριν από την ήρωα του πολέμου.

Στο γράμμα η Σουζάννα άφηνε να ξεχειλίσει όλος ο πόνος της για τον τραγικό χωρισμό της απ' τον λατρευτό της σύζυγο.

«Αγαπητέ μου, του έγραφε, νύχτα και μέρα παρακαλώ να τελειώση ο καταραμένος αυτός πόλεμος όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, για να ένωθούμε και πάλι...».

— Να ένωθουμε και πάλι!... ηρώοις ο πληγωμένος υπολοχαγός μέσα στο επιθανάτιο παραλήρημά του. Κι' άξαφνα άνασκήθηκε κι άρχισε να χτυπιέται. Μόλις μπόρεσαν, ο γιατρός και ο μαρκήσιος, να τον συγκρατήσουν.

Έξαφνα ο γιατρός ελησίωσε την κ. Βιλλέρυ και της είπε:

— Θέλετε να κάνετε ένα μεγάλο καλό; Θέλετε ν' άνακουφίσετε αυτόν τον δυστυχισμένο; Παρακαλέστε την δεσποινίδα Λεσαρντέ, την δασκάλα της Μάρθας, να πείσει για λίγη ώρα τον όλο της γυναικας το δυστυχισμένο αυτό.

Στο παραλήρημά του θα νομίσω ότι είναι η γυναίκα του κι' αυτή θα είναι μια άφάνταστη ευτυχία για τις στενές του στιγμές.

Όταν διεδίδαν την παράκληση αυτή στη δασκάλα, η δεσποινίς Λεσαρντέ την δέχτηκε άμέσως με προθυμία.

— Είμαι έτοιμη, είπε, χωρίς διαταγή. Κι' άμέσως πλησίασε στο κρεβάτι, όπου έξαντλημένος από την άγωνία κείτονταν άκίνητος ο υπολοχαγός.

Λίγες στιγμές σιωπής έμεσολάβησαν. Κι' έπειτα ο πληγωμένος ξανάχρησε το παραμλητό του:

— Σουζάννα μου! Σουζάννα μου! μουρούρισε.

Ο γιατρός έβγαλε τότε στην πληγωμένο, και άρχισε, με φωνή απαλή, του είπε:

— Γιώργο, Γιώργο, είμαι εδώ, κοντά σου!...

Τι γάνινα τάχα μέσα στο δολό του το έτοιμο θάνατο αυτή τη στιγμή; Η φωνή του φάνηκε ίδια με τη φωνή της γυναίκας του, η καθώς άκουσε το χέρι του και άγγιξε ένα άπαλο γυναικείο χέρι, έννοιωσε στο άγγιγμα αυτό μια υπέρτατη ευτυχία; Όπως κι' αν είναι, ο πληγωμένος μίλησε τώρα σαν να είχε πράγματι τη γυναίκα του κοντά του.

— Εσύ, Σουζάννα!... Είσαι εσύ!... Έπιτέλους!... Ό! μπορώ να πεθάνω ήσυχος τώρα!...

— Όχι, Γιώργο, δεν θα πεθάνεις, απάντησε η κοπέλα. Θα σε περιποιηθώ, θα γίνης καλά και θα ζήσουμε ξανά ευτυχισμένοι!...

— Και ένωμένοι για πάντα, δεν είναι έτσι, Σουζάννα μου;

— Ναι, Γιώργο, ένωμένοι για πάντα!

Τώρα ο άξιωματικός τραβούσε την κοπέλα κοντά του. Η δεσποινίς Λεσαρντέ δεν έφερε καμιά αντίσταση. Καταλάβαινε ότι εξέπληγυνε ένα καθήκον ιερό. Γερνοντας άπάνω του, κρατούσε με το ένα της χέρι το κεφάλι του και τον νανούριζε σαν μητέρα.

— Ό! αγαπημένη μου γυναικούλα, Σουζάννα μου, έλεγε ο Γιώργος Λενσέλ, είμαι ευτυχισμένος!... Ναι, έχεις δίκιο. Η αγάπη είναι πιο δυνατή από τον θάνατο. Χάρις σε σένα θα ζήσω!

Είχε άκοιμητήσει το κεφάλι του στον όμο της κοπέλλας. Με μάτια κλειστά, μ' βλεπόντας χωρίς άλλο με τα μάτια της ψυχής του κοντά του την γυναίκα του, φαινόταν ήσυχος, ευτυχισμένος. Ένωθε να χτυπήσει κοντά στ' αυτί του ένα γυναικείο στήθος.

Ο γιατρός Ρεβάλ κίτταξε προσεκτικά τον έτοιμοθάνατο, κατεχόμενος από μεγάλη συγκίνηση, όπως και όλοι οι άλλοι. Έξαφνα γύρισε προς τον μαρκήσιο και ηρώοις:

— Τελειώνει!...

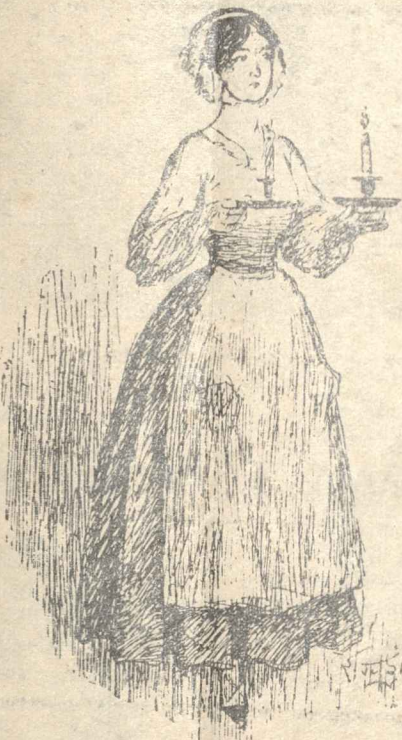
— Σουζάννα μου, αγαπημένη μου Σουζάννα, ηρώοις ο πληγωμένος τόσο σιγά, που μόλις άκούστηκε, δός μου τα χείλη σου!

Τότε ένα κοκκίνισμα ντροπής ανέθηκε στα μάγουλα της κοπέλλας. Μά ήταν άποφασισμένη να πείσει το όλο της ως το τέλος.

Έσκυψε λοιπόν και άκούησε ευλαβικά τα χείλη της πάνω στα χείλη του έτοιμοθάνατου.

Καθώς σηκωνότανε κατακόκκινη από το πάθος της, ο γιατρός όρμησε προς το κρεβάτι.

Το κεφάλι του Γιώργου Λενσέλ είχε γείρει προς

Μια όρηγρετρα μπήκε κρατώντας δυο χεριά...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗ

Η Δάφνη ήταν μια όμορφη βοσκοπούλα και ζούσε στην καταπράσινη κοιλάδα των Τεμπετών, που τη βρέχει ο ποταμός Πηνειός. Μόλις πρόβαλλαν ή πρώτες άχτίδες του ήλιου, η Δάφνη πηδούσε από πετρα σε πέτρα πάνω απ' το κατάδι της, έλαφρη και γτερόποδη κι όταν το άστρο της ημέρας έδινιόταν στα πορφύρα σύννεφα της βροχής, αυτή το άποχωρετόσε τελευταία, με γέλια και χαρές.

Μια μέρα, ενώ η Δάφνη καθόταν άπάνω σ' ένα βόσχο και περίμενε τον ήλιο ν' ανατείλη, είδε άξαφνα μπροστά της μια λάμψη φωτεινή και μέσ' απ' αυτή άκουσε να βγαίνει μια άρμονική φωνή:

— Δάφνη, κόρη της αγής, κόρη της αγάπης, έσένα ζητώσα... Μη φεύγεις!...

Η κόρη, μη μπορώντας να ξηγήσει τα λόγια αυτά, έμεινε άκίνητη και σαστισμένη. Σε λίγο είδε από μακριά ένα όμορφο παλληκάρι, που έτρεχε προς το μέρος της.

Ήταν ο Άπόλλων, που τον είχε δώσει ο πατέρας του ο Ζεύς από τον Όλυμπο και που γυρνούσε στα βουνά για να βοηθί τη Δάφνη, την πανέμορφη, να την κρύψει από την πολυγυναικική μένη του.

Μόλις τον είδε όμως η βοσκοπούλα, φοβήθηκε σπρόκθηκε άπάνω κι άρχισε να φεύγει μ' όλη τη γρηγοράδα της. Ο Άπόλλων όμως την πήρε από πίσω.

Η Δάφνη έτρεχε, έλαφρότερη απ' τον άνεμο κι' ούτε γυρνούσε να κοιτάξει ξοπίσω της.

— Στάσου, νύφη του Πηνειού, στάσου, μη φεύγεις! της έφώναξε ο Άπόλλων. Μη φοβάσαι. Μην τρέχεις τόσο γρήγορα, θα πέσεις... Τ' άγκυθα που πατάς θα πληγώσουν τα τριφερά σου πόδια.

Σταμάτα, μην τρέχεις έτσι! Σέρεις ποιος έχειται από πίσω σου; Έγώ δεν είμαι ούτε ποταμός, ούτε γειλάδρας. Με λατρεύουν οι Δελφοί, η Τενέδος και τόσες άλλες πόλεις. Έχω πατέρα μου τον Δία και μπορώ να μαντέψω ό,τι κι' αν μου ζητήσης.

Τραγουδά καλύτερα από κάθε άλλον και τα βέλη μου είναι θανατηφόρα... Στάσου, Δάφνη! Δάφνη, μη φεύγεις!...

Η Δάφνη, νομίζοντας τώρα πως είχε διαφύγει πελά τον κίνδυνο, στάθηκε για να ξεκουραστεί. Ο Άπόλλων όμως ήταν κοντά της, κόντευε να τη φτάσει πελά!...

Η Δάφνη ξανάχρησε τότε το τρελλό τρέξιμό της και τα πόδια της φαινόταν σαν να πετούσαν. Τώρα όμως νοιώθει πιο σιμά τον Άπόλλωνα και χλωμαίνει, είν' έτοιμη να σοριασθή καταγής.

Ο Άπόλλων άπλώνει το χέρι του να την πιάσει κι' η Δάφνη ξεφωνίζει τρομαγμένα στον ποταμό που τρέχει πλάι της:

— Ω Πηνειέ πατέρα μου, βοήθησέ με!... Ο Γη μητέρα μου, άνοιξε τους κόλπους σου και δέξου με!...

Την ίδια στιγμή τα πόδια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

Ο Άπόλλων, βλέποντας αυτή τη μεταμόρφωση, κινιότανε από θανάσιμη λύπη, μα άμέσως άγκάλιασε το δέντρο και είπε:

— Θέλησες να μου φύγης, όραία νύφη, αλλά δεν το κατάφερες. Σε κρατώ στα χέρια μου κι' είσαι δική μου! Εσύ θα σπαύλεις από δω και πέρα την κόρη μου, τη λύρα μου και τη φαρέτρα μου!...

Η Δάφνη σάλεψε τα κλαδιά της, σαν να μενε σύμφωνη με τα λόγια του κι' από τότε το κλαδί της καθιερώθηκε ως σύμβολο παρθενικής τιμής!...

Τα χέρια της κλαδιά, τα χέρια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

Ο Άπόλλων, βλέποντας αυτή τη μεταμόρφωση, κινιότανε από θανάσιμη λύπη, μα άμέσως άγκάλιασε το δέντρο και είπε:

— Θέλησες να μου φύγης, όραία νύφη, αλλά δεν το κατάφερες. Σε κρατώ στα χέρια μου κι' είσαι δική μου! Εσύ θα σπαύλεις από δω και πέρα την κόρη μου, τη λύρα μου και τη φαρέτρα μου!...

Η Δάφνη σάλεψε τα κλαδιά της, σαν να μενε σύμφωνη με τα λόγια του κι' από τότε το κλαδί της καθιερώθηκε ως σύμβολο παρθενικής τιμής!...

Τα χέρια της κλαδιά, τα χέρια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

Ο Άπόλλων, βλέποντας αυτή τη μεταμόρφωση, κινιότανε από θανάσιμη λύπη, μα άμέσως άγκάλιασε το δέντρο και είπε:

— Θέλησες να μου φύγης, όραία νύφη, αλλά δεν το κατάφερες. Σε κρατώ στα χέρια μου κι' είσαι δική μου! Εσύ θα σπαύλεις από δω και πέρα την κόρη μου, τη λύρα μου και τη φαρέτρα μου!...

Η Δάφνη σάλεψε τα κλαδιά της, σαν να μενε σύμφωνη με τα λόγια του κι' από τότε το κλαδί της καθιερώθηκε ως σύμβολο παρθενικής τιμής!...

Τα χέρια της κλαδιά, τα χέρια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

Ο Άπόλλων, βλέποντας αυτή τη μεταμόρφωση, κινιότανε από θανάσιμη λύπη, μα άμέσως άγκάλιασε το δέντρο και είπε:

— Θέλησες να μου φύγης, όραία νύφη, αλλά δεν το κατάφερες. Σε κρατώ στα χέρια μου κι' είσαι δική μου! Εσύ θα σπαύλεις από δω και πέρα την κόρη μου, τη λύρα μου και τη φαρέτρα μου!...

Η Δάφνη σάλεψε τα κλαδιά της, σαν να μενε σύμφωνη με τα λόγια του κι' από τότε το κλαδί της καθιερώθηκε ως σύμβολο παρθενικής τιμής!...

Τα χέρια της κλαδιά, τα χέρια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

Ο Άπόλλων, βλέποντας αυτή τη μεταμόρφωση, κινιότανε από θανάσιμη λύπη, μα άμέσως άγκάλιασε το δέντρο και είπε:

— Θέλησες να μου φύγης, όραία νύφη, αλλά δεν το κατάφερες. Σε κρατώ στα χέρια μου κι' είσαι δική μου! Εσύ θα σπαύλεις από δω και πέρα την κόρη μου, τη λύρα μου και τη φαρέτρα μου!...

Η Δάφνη σάλεψε τα κλαδιά της, σαν να μενε σύμφωνη με τα λόγια του κι' από τότε το κλαδί της καθιερώθηκε ως σύμβολο παρθενικής τιμής!...

Τα χέρια της κλαδιά, τα χέρια της όραϊς κόρης οϊζώθηκαν στη γη, τα μαλλιά της έγιναν φύλλα, έπρόβαλε ένα λυγρό καταπράσινο δέντρο, η Δάφνη!...

ΠΩΛ ΜΑΡΟΥΑ

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η γυναίκα του τον κίτταξε κατάματα μ' άγωνία.

Ο Γαλάζης περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα, ήρεμος, άποφασισμένος.

Ο Λαμπίρης γύρισε και τον κίτταξε. Το μίσος του ξανάφανε στην καρδιά του. Ήταν έτοιμος να φωνάξει, να οδύλιξη: «Όχι! Όχι! Πατέ!», μα δεν πρόφτασε. Ο γιατρός παρουσιάστηκε στην πόρτα.

Η όψη του έδειχνε καθαρά τί συνέβαινε. Είχε φτάσει η τελευταία στιγμή. Η παραμικρή άγνοια θα σκότωνε τη νέα!...

Η Λαμπίρινα τινάχτηκε άπάνω, έτρεξε κοντά στο γιατρό και του έζηγισε με δυο λόγια τί συνέβαινε. Τα μάτια του γιατρού άσπασαν.

— Άλήθεια!... Άλήθεια!... φώναξε. Και διατάχετε άκόμα!... Έμπρός!... Έμπρός!...

Κι' άραξε το Γαλάζη από το χέρι. Ο Άνδρέας τον άκολούθησε πρόθυμα. Άστραφτε από χαρά!...

Επ' τέλους... Θάβετε την πολυαγαπημένη του, θα έδινε γι' αυτή το αίμα του, τη ζωή του! Τι περισσότερο μπορεί να όνειρευτη ένας νέος για τη γυναίκα που λατρεύει;

Η Λαμπίρινα έτρεξε κοντά στο γιατρό και στο Γαλάζη, γεμάτη έλπίδες.

Και μονάχα ο Λαμπίρης είχε άπομείνει στη θέση του, βουβός, σκυθρωπός, σναρνιασμένος.

Τι μπορούσε να κάνει πελά; Να έμποδισή να γίνη η μετάγγιση; Αυτό ήταν έγκλημα, δάταν άπάνθρωπο.

Θα τον έπαιρναν για τρελλό.

Πάλι καλά όμως που ήθε έτοι το πράγμα. Ο Γαλάζης θάδινε το αίμα του για τη Ρόζα, χωρίς να του το ζητήσει, χωρίς να του το έπαιρνε αυτός. Έτσι δεν ανέλαμβανε καμιά ύποχρεωση απέναντί του.

Ο γιατρός με τον Άνδρέα και την μητέρα της Ρόζας προχώρησαν ως το μικρό θάλαμο, στον όποιο είχαν μεταφέρει τώρα τη Ρόζα για τη μετάγγιση.

Μόλις μπήκαν μέσα, ο Άνδρέας έννοιωσε βαθεία συγκίνηση. Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε όλόσωμος και πριν προφτάσουν να τον κρατήσουν σοριασθή κάτω άναίσθητος.

πρόσωπο, με τα τριαντάφυλλα της ύγιαις στα μάγουλα!...

Ο γιατρός και οι νοσοκομοί έτοιμάσαν γρήγορα-γρήγορα, ό,τι χρειαζότανε για τη μετάγγιση. Δοκίμασαν το μηχανήμα αν λειτουργούσε καλά, έκαναν άπολύμανση στο μπράτσο του νέου και τον έφεραν κοντά στο κρεβάτι της Ρόζας.

Όταν του έφάρμοσαν το σωλήνα του μηχανήματος στην κλείδομα του βραχίονος, όταν αισθάνθηκε το αίμα του να τρέχει απ' τις άρτηριες και τις φλέβες του και να κυλά στις φλέβες και στις άρτηριες της αγάπης του, ο Άνδρέας έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά με συγκίνηση, μια συγκίνηση άλλοιώτη, που πρώτη φορά την αισθανότανε!...

Σ' όλο αυτό το διάστημα η μητέρα της Ρόζας στέκοταν πλάι στον Γαλάζη βαθεία συγκινημένη. Τώρα που γνώρισε το νέο, τώρα που έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια τη θυσία του και τη μεγάλη του καλοσύνη, δεν δικαιολογούσε καθόλου την άσχημότητα του άνδρος της απέναντί του, απέναντί της Ρόζας.

Ο Λαμπίρης είχε άπομείνει στο γραφείο του γιατρού. Πεσμένος σε μια πολυθρόνα, κρατούσε το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του, βουβός, σκυθρωπός, βαρυσυννεφιασμένος.

Ήθελε να σωθί η κόρη του, μα όχι έτσι. Η επέμβαση του Γαλάζη τον έξαγριωνε. Δεν μετανόουσε καθόλου πελά γιατί έβαλε να τον σκοτώσουν. Η εύγενική θυσία του νέου τον έξηρεθιζε.

Πάλι καλά όμως ποδθαν έτσι τα πράγματα, που τελείωσε η ιστορία αυτή με την επέμβαση του γιατρού. Ο ίδιος δεν δέχτηκε τίποτα, δεν ανέλαβε καμιά ύποχρεωση απέναντί του νέου. Θα ήταν συνεπώς εν τάξει αίριο, όταν η Ρόζα γινότανε καλά, αν της έδηλανε οητά πως δεν έπρεπε να ξαναδθί το ζωγάφο, αν έξακολουθούσε το άγριο κινήρητό του έναντιον του Γαλάζη!...

Όταν η μετάγγιση τελείωσε, ο γιατρός διάταξε να μεταφέρουν τον Άνδρέα σ' ένα κρεβάτι.

Ο Άνδρέας όμως δεν δέχτηκε. Ένωιωθε μεγάλη εξάντληση, μα η χαρά του για ό,τι έκαμε ήταν τόσο μεγάλη, που τον μεθούσε, του δινε δυνάμεις να τα βάλει μ' όλο τον κόσμο.

Άρρησε να του δέσουν το χέρι, τοπλιναν το έγκλημα του προσώπου και τοιμάστηκε να φύγει.

Ο γιατρός δέλησε να τον έμποδισή.

— Αυτό που κάνετε, του είπε, είναι παράτολμο, είναι έπικίνδυνο. Έχασατε τόσο αίμα. Επ' πλέον φέρετε ένα άκοιτά σοβαρό έγκλημα στο πρόσωπο το όποιο δεν θέλετε να μιάς ξηγήσετε πως το πάθατε. Πρέπει να μείνετε τη νύχτα αυτή τουλάχιστον στην κλινική. Μην παίζετε με την ύγεια και τη ζωή σας, κύριε Γαλάζη. Αυτό που έκανατε άπόψε ήταν πολύ εύγενές και γενναίο εκ μέρους σας. Φροντίστε λοιπόν και για τον εαυτό σας λιγάκι. Θέλετε να πάθετε ιστορίες, χωρίς λόγο!...

Στις παραλήψεις του γιατρού ένωσε κι' η μητέρα της Ρόζας τις δικές της.

Πλησίασε το Γαλάζη, τοψίξε τα χέρια μέσα στα δικά της και του είπε:

— Παλι μου, κάμε μου έμένα τουλάχιστον τη χάρι. Δεν θέλω να πάθης κανένα κακό εξ αιτίας της θυσίας που έκαμες.

Αν αγαπάς τη Ρόζα, αν θες να ένωθης με μέρα και να ευτυχίσετε, φρόντισε λίγο για τη ζωή σου. Αν πάθης τίποτα, η Ρόζα, που της χάρισε άποψε τη ζωή, θα πεθάνη από τη λύπη της. Θεωρήσε με μητέρα σου, Άνδρέα, κι' άκουσε την παράκληση που σου κάνω!...

Η συγκίνηση του Γαλάζη ήταν τόσο, που δεν μπορούσε ν' άπαντήσει. Η γλώσσα του είχε δεθί.

(Ακολουθεί)

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

Ο Άνδρέας σοριασθή κάτω άναίσθητος!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΜΠΙΕΝΟΥΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Πρωτοχρονιάτικη ανάμνησις)

Πώς λεγότανε, Κουφής, Κουφής, Κουφάκης, Κουφάκης; — κάπως έτσι — δεν θυμάμαι!

Πώς βρέθηκε, Κρητικός αυτός, στο σύνταγμα εκείνο, που άπτε-
λειτο από Ρουμελιώτες, Πατρινούς και Έβδονους; — δεν το μάθα-
με ποτέ.

Πώς εφρέθηκε, Κρητικός αυτός, μέσα
στο σύνταγμα εκείνο!...

Πώς είχε χορηγηθεί η πένα στο στρατό:

«Ας μās εφέρνανε νερό,
μέσα σ' αόροιο «κουνενέ» (!)
ας μās εφέρνανε κρασί,
σ' άγιονορείτικο φλασκί,
κι' ένα καλό, ψητό αρνί!...

— Άνάθεμα την ψυχή σου, του λέγαν οι εφδώνοι, για
ν' άνοιξη ή δρεξίς μας, μās τὰ λές αυτά!

— Άλλά δεν ήταν μόνο τα τραγούδια του σχετικά με το
φάι, αλλά και η παροιμία του και τα γνωμικά και τα αί-
νιγματά του, που τὰ έλεγε τὰ βράδια, δίπλα στη φωτιά,
τις άτελειώτες και κρύες νυχτιές του χειμώνα:

«Η μάνα μου στην έρημο
δέρη, γυμνή, ψωμί πουλεί
κι' όσοι εξερωμάσανε
στη μάνα μ' άποσώσανε...

— Τι ψωμί, μωρέ, μās λές, του φώναζαν ο λοχίας με μια
βαθεία φωνή σαν νύδανε από το άδειαν στομάχι του, που
ούτε χειμαδιά δεν βρισκόνταν να ροζανίσουμε έδω άπάνω...

«Έτσι έφτασε κι' η παραμονή της Πρωτοχρονιάς» και
μαζ' αὐτή κι' η πρώτη... έφοδιοποιή από... δέκα ζώα,
για τὸν έπισημο τῆς Μεραρχίας.

Η άνεφοδία τῶν στρατῶν ἦτανε μιά... ρέγγα για τὸν
κάθε άνδρα, ἡ ὁποία έφερε νά φυλάχῃ για τὴν ἡμέρα τῆς
Πρωτοχρονιάς, καὶ 300 δρόμα κρασί κατ' άτομον, ένα ψω-
μί μαύρο καὶ ξηρό, σάν νά ἦταν ἀπὸ χόμα ζυμωμένο.

Οι πεινασμένοι στρατιῶτες ριζήκανε άμέσως στὰ πρω-
τοχρονιάτικα αὐτὰ έδέσματα. Ἡ ρέγγες ἡ χοιρῆς, σάν μα-
λικοκατινιές, άποτελοῦσαν, με τὸ χρυσὸ καὶ χρῶμα,
μιά ζωηρὴ αντίθεσι στὴν άσπράδα τοῦ χιονιστοῦ ποδ' άπλωνό-
ταν γύρω μας. Μερικοί, για ν' άστεινόνταν τὴν κατάντια,
έσπιδίζαν τὴ ρέγγα τους κι' έκαναν πὼς τὴν ψήνουν σάν
σφαγτό. Άλλοι ζητοῦσαν λεμόνια, τάχα, κι' ἄλλοι λέγαν πὼς τὰ τὴν
κάνουνε πλακά, για τὸ... κεφάλι τῶν έπιτετραμμένων τῶν άνεφοδια-
σῶ τῶν δολιτῶν.

«Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὁμοῦ τὸ πρᾶγμα, έφαγαν ὅλοι τὴ ρέγγες τους,
χωρὶς νά περιμένουν τὴν Πρωτοχρονιά. Ροζάνισαν καὶ τὸ ψωμί, ἀφοῦ
τὸ χῶσανε πρὶν στὸ γιόνι για νά μοιχαέψῃ! Ὁ Κρητικός, γυρίζοντας
καὶ βλέποντας τοὺς στρατιῶτες νά τρώνε προκαταβολικῶς τὸ Πρωτο-
χρονιάτικο συσσίτιό τους, καθισμένοι πάνω σὲ χοντροὺς κορμούς ξύ-
λων κι' έχοντας για τραπέζι ἀντὶ τὸν αἰθέρα καὶ κατάντη τοῦ
χιονιστοῦ στομάχου, τοὺς έπέριξε λέγοντας καὶ τραγουδώντας:

Χήρας ὄνιος εγγέ-
(ονταν,
σὲ μαμαρένια τὰ-
(δλα,
Χρυσά 'ταν τὰ πη-
(ροῦνία του,
κι' ὁλόγυρῶ αὐτὰ...
(παίτα...

«Απὸ τὴν ὥρα β-
μος αὐτὴ χάθηκε ἡ-
ξαίνα.

Πέρασε ἡ νύχτα,
ἤσαν ἡ ἄλλη μέρα, ἡ
παραμονὴ νιχτιάσε,
κι' οὔτε Κουφῆς ἔ-
φάνηκε πονθέντα, οὔ-

«Ανέλαβε μάλιστα μόνος του νά τὸ ψήσῃ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

τε Κουφάκης άκούστηκε στο λόγο.

Μεσημέρι έληλούσε. Ἦταν Πρωτοχρονιά, γιορτὴ εἰσημὴ καὶ με-
γάλη. Ένας νέος χρόνος έμπαινε για τὸν κόσμο. Νέα χαρμόσυνη-
τα καὶ νέες, για τοὺς στρατιῶτες, νοσταλγίες κι' άναμνήσεις μὲς τῆς
ποδ' διακόπῃ ξάφνα, κάτω, ἐκεῖ
πέρα μακριά, στ' ἀλαργινὰ καὶ
ἡσυχα χορὰ τοὺς...

Κατὰ τὸ μεσημέρι, νάτος,
ἦθε κι' ὁ Κουφῆς, κρατώντας
κάτι σάν μπούκετο στὰ χέρια
του. Ἀμίλητος καὶ σοδαρός,
τράβηξε για τὴν κατασκήνωσι
τοῦ λοχαγοῦ:

— Κύο λοχαγέ, τοῦ εἶπε, δὲν
ἤθελα, χροναῖα ἡμέρα, νά σέ
ἀρῇσω νησιτικό. Πῆγα, παρα-
πληνθῆκα, κιντίνεμα καὶ σοῦ
οἰκονομία καὶ τρεῖς-τέσσερες εμε-
νοῦδες. Νά σοῦ τίς ψήσω νά
τίς φᾶς:

— Τι εἶν' αὐτές;
— «Μενοῦδες» Κρητικές.
— Καὶ ποῦ βρεθήκανε, Κρη-
τικές, ἔδω πέρα;

— Δὲν εἶν' αὐτές Κρητικές, ἀλλά... ἐγώ!... Πάτησα ένα ἄρ-
νοχαῖρο ἔδω παρακάτω, καὶ εἶπα, χροναῖα ἡμέρα σήμερα, πᾶναι
ἄλλος νά μὴ φάῃ, ἀλλά νά φάῃ μόνος ὁ Μισογός κι' ὁ λοχαγός.

Κι' ἔξηγησε ὅτι ἡ «μενοῦδα» ἦσαν ἐντόσθια ἀπὸ κόττες, φρασι-
να χοροῦτο, κατὰ τὸ Κρητικὸ σύστημα, πρᾶσιμα δημό-
σια, ἀναποδογυρισμένα καὶ πλημένα με ἄλτι. Ανέλαβε
μάλιστα, ὡς εἰδικός, νά τὰ ψήσῃ, καὶ μοιχαδέσῃ γιὰ ὅτι-
πος κι' ἔκανε τοὺς εφδώνους νά μαζεύονται καὶ νά ὀμνύ-
ται ὅσο ἀπὸ τὴ σκηνή, σάν πεινασμένοι λύκοι.

Καὶ, ἅμα τὰ ἔφησε, τὰ μοίρασε στὸ λοχαγό, ἔπειτα καὶ
στὸ Μεραρχό, φύλαξε καὶ για τὸν Ἐπατελόχο, χωρὶς νά
κρατήσῃ για τὸν ἑαυτό του οὔτε ένα μεζέ.

— Μά θὰ πάρῃς καὶ σὺ ένα σομβλά, ἐπέμεινε ὁ λοχα-
γός. Δὲν γίνεται!... Έκανε τόσον κόπο!...

— Ἀδυνατὸν! Έγώ χορταῖναι ἅμα τρῶτε σεις.
— Μά δὲν κάνει!

— Αὐτὰ! Νά μὴν πεινάσουν τὰ κεφάλια τοῦ στρατοῦ,
ὅπου μās διοκοῦνε... Σεις μόνος νάστε καλὸ!... Έξ ἄλλου,
ἐγὼ ἔχω ταχτὴ στὴν Παναγιά... Θά μείνῃ νησιτικός ὡς τὸν
Θεοφανῆ...

Ὅλοι ἔθαύμασαν τὴν αὐτοθῆσι τοῦ Κουφῆ, ἀλλὰ καὶ
τὴν ἀντοχή του, κι' ὅλοι, ἀνότεροι ἀξιωματικοὶ καὶ παζο-
ματικοὶ, τοῦ σέγγαναν τὸ χεῖρ.

Καὶ ὅταν τὴν μεθεπομένη ὁ λόχος ἔκρινε, ὅλοι οἱ στρα-
τιῶτες ἦσαν σκυτοί, ἀμίλητοι καὶ σκιδρωτοί, καὶ μόνον ὁ
Κουφάκης ἦταν γεμάτος ἀκμή καὶ δρεξί, καὶ βάδιζε πρὸς
στὴν πόρτα, τραγουδώντας εὐθῆμα Κρητικὰ τραγούδια:

Πάνο 'κει 'πὸ τὴ Βλαχιά
κατεβαίνει μιά παχειά,
καὶ μαζεῖνε ὑπογραφές,
νά παντρέουνε ἡ γρηές,

— Κῦτταξε, εἶλεγον πίσω του οἱ ἀξιωματικοὶ. Ὁ Κουφάκης
δὲ. Οἱ ἄλλοι κατὰ ταῖς πρᾶσι καὶ σέγγαναν τὰ πόδια τους...

Σάν μπήκαμε στὴν Πορμετὴ οἱ ἀξιωματικοὶ κάνανε ἑνα σοφὸ πρᾶ-
σι πρὸς τὸν Κουφῆ. Συστάσεις ἔγιναν γι' αὐτόν:

— Εἶνε ὁ καλύτερος στρατιώτης. Εἶνε ἑνας ἥρωας!
— Τὶ έκανε; ρωτοῦσαν οἱ Πορμετιανοί.

— Τὸ καὶ τὸ. Έξῃ μέρες εἶχε νησιτικός καὶ ἀντὶ νά φάῃ αὐτός, ἔφε-
ρε τοὺς άνωτέρους του τὰ ἐντόσθια ἀπ' τὴς κόττες.

Τότε ἑνας Γέρο-Πορμετιανός, με κατάντη
μαλλιά, ποῦ καθόταν σὲ μιά ἄκρη κι' άκούγε,
εἶπε κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του:

— Καλά, εἶπε, λέτε πὼς ἔφερε τὰ ἐν-
τόσθια ἀπ' τὴς κόττες καὶ τὰ φάγατε, κι' αὐτός
δὲν θέλῃς οὔτε μεζὲ νά πάρῃ;...

— Μάλιστα.
Μά τὰ ἐντόσθια μέσα στὴς κόττες ἦσαν ἡ
ἀπὸ δέντρο κορεμνόνταν;

— Μέσα στὴς κόττες βέβαια!...
— Κι' ἀφοῦ ἡ κόττες εἶχαν ἐντόσθια καὶ τὸ
ἐντόσθια τὰ φάγατε ἔσεῖς, τί ἔγιναν ἡ κόττες!...

Ὁ Κουφάκης, ὁ μόνος ἀρμόδιος για ν' ἀ-
παντήσῃ στὸ ἐρώτημα αὐτό, εἶχε ἐξαφανισθῇ
ἐγκαίρως...

Νά μās εφέρνανε κρασί,
σ' άγιονορείτικο φλασκί!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ εφοδιασμός τῶν
στρατῶν ἦτανε μιά
ρέγγα...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸ Μπαλιέ, κοντὰ στὸν «Α-
γὸ Πόντι», πᾶσι οἱ ἑνα κατὰφοτο λόφο, ἔκαθιστανται, σὲ μιά ποιητικὴ βί-
βλῃ, ἑνας γρη῏ος βασιλοπούλος κύριος, ἑνας ἔκπαιτος Ἰνδὸς πρίγκιψ, ὁ «Ὁλ-
κάρ», καὶ ἡ ἀνεῖα τοῦ Σιμώνι νι' Ἰλσά, μιά νέα με νεραϊδένια ὡμορφία. Ἐ-
ρχοῦν ἀπὸ τὴς Ἰνδίας χάριν τῆς θύελλας τῆς Σιμωνίας, ποῦνα λεπτή, ντελν-
κάτ κι' ἐξέφρασαν σάν λουλουδι τῆς σέρας.
Για νὰ εἶναι συντροφιά τῇ Σιμώνι καλεῖ ἀπὸ τὴ Μασσαλία μιά φτωχὴ ἐξάδελ-
φῆς τῆς Σιμωνίας, με τὴν μητέρα τῆς. Ἡ Σιμωνία εἶνε ἐπίσης ὡραία, γεμά-
τη ἡρόα καὶ ὄγλια...
Ἡ δὴ ἐξέφραδες βρίσκονται σὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως καὶ μιλοῦν για τὴ
ζωή τους. Ἡ Σιμωνία, ποῦ εἶνε κιόλας ἀρραδωνισμένη, ἀνοίγει στὴ Σιμωνίαν
τὴν καρδιά τῆς. Τῆς λέει πὼς τὴν βασανίζουν μαῦρες προαισθήσεις. Ένας φα-
κίρης τῆς εἶπε σὲς Ἰνδίες, πὼς θὰ πεθάνῃ νέα, πὼς θὰ προδοθῇ στὴν ἀγάπῃ
τῆς, πὼς θὰ πεθάνῃ για τὴν ἀγάπῃ, πὼς ἡ μικρὴ τρυφερὴ τῆς καρδιά θὰ σπᾶ-
σῇ σὲ χίλια κομμάτια...
Κάτω στὴς Ἰνδίες ἡ Σιμωνία εἶχε γνωρίσει τὸν ὀπποῖλορχο τοῦ Γαλλικοῦ
ναυτικοῦ Κερβάλ, ὁ ὁποῖος ἐφιλοδέετο σὸν μέγαρο τοῦ θεοῦ τῆς
Καρίας ὁ Κερβάλ ν' ἀντιληφθῇ τίποτε, ἡ νέα τὸν ἀγάπησε με πάθος. Κι' ὅταν
ἔλασε ἀκούσε πὼς ὁ Κερβάλ ἐπρόκειτο νά φύγῃ για τὴ Γαλλία, ἔπειτα βα-
σαῖ ἀρραπὴ σὲ τὴν ἐπείλειά τῆς. Ἡ Σιμωνία ἐκινδύνευε. Οἱ γιαιτροὶ εἶ-
παν ἀπέλπιτοι, τότε ὁ θεὸς τῆς, με βουρκωμένα τὰ μάτια, ἀποκαλοῦται σὸν
Κερβάλ τὸ μυστικὸ τῆς καρδίας τῆς Σιμωνίας. Κι' ὁ Κερβάλ, ἀν καὶ δὲν αἰ-
σθάνεται ἀγάπῃ γι' αὐτὴν, δέχτηκε νά τὴν ἀρραδωνιστῇ για νά τὴν σῶσῃ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικῶς ὁ πρίγκιψ ἔτρεξε σὸν δωματίο τῆς ἀνεμίας του
καὶ τῆς εἶπε πὼς ὁ Κερβάλ ἀνέβαλε τὸ ταξεῖδι του. Τῆς εἶπε ἀκό-
μα τὸ ἄδω ψέμμα πὼς ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε καὶ πὼς τοῦ ἔχτηκε
τὸ χεῖρ. Μολταῖτα ὁμοῦ ὁ κλονισμός ποῦ ὑπέστη ἡ νέα ἦταν
τόσο δυνατός, ὥστε ἔμεινε κλεισμένη σὸν δωματίο τῆς ὀκτὼ ἡμέρες
ἀνάπαυ.

Ἐν τούτοις, μόλις πέρασαν ἡ ὀκτὼ αὐτὲς ἡμέρες, ἡ Σιμωνία συ-
νεπῆρξε ἑνα πρῶι με τὸν Κερβάλ σὸν ἀνδοστολίστο ἐξώστη τοῦ
παλοῦ. Ὁ Κερβάλ εἶχε ἀνακηρυχθῇ ἐπίσημος ἀρραδωνιστικός τῆς.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ Σιμωνία, καταλαβαίνω ὅτι θὰ διαπράξῃς
οὐστὶ ἐγκλημα, ἀν γίνῃ ἀφορμὴ νά διακόψῃς τὴς ἐργασίες σου, ἀν
σὲ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξέλιξί σου. Πρέπει νά ἐξακολούθησῃς τὸ ταξεῖδι
σου καὶ νά κατέλθῃς τὴ δουλειά σου. Ἐγώ, ἐπειδὴ οἱ γιαιτροὶ μοῦ
συμβάλλουν ὅλα τὰ κλῆματα, θὰ φύγω σὲ λίγο για τὴ Γαλλία καὶ θὰ
σὲ περιμένω ἐκεῖ. Ἐδιάλεξα μάλιστα καὶ τὸ μέρος ὅπου θ' ἀνταμι-
θώσῃς, χαρμῆνοι κι' εὐτυχισμένοι. Ὑπάρχει ἐκεῖ κάτω στὴ Γαλλία
ένα μέρος, γεμάτο ἀπὸ ἥλιο καὶ λουλούδια. Ἡ Νίκαια... Ἐκεῖ κά-
που θὰ ἐγκατασταθῇ με τὸ θεῖο μου. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω με λα-
χάρα, με χτισμακόδι. Δὲν θὰ σκέφτονται παρὰ μόνον ἐσένα. Κά-
ρολε...

Ὁ Κερβάλ συγχανήθηκε. Ἐσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ λιγνά, ἀλα-
δωμένα χεράκια τῆς...

Μέρες ἡμέρες κατόπιν ὁ Κερβάλ ἔφυγε ἀπὸ τὴς Ἰνδίας. Ἐφυγε
με τὴν καρδιά σφιγμένη, μὴν ἔξροντας πὼς θὰ τελείωνε τὸ εἰδύλλιο
αὐτό.

Ἦταν πειὰ ἀρραδωνισμένος
με τὴ Σιμώνι. Ἡ μικροῦλα μνη-
στὴ τοῦ εἶχε ἀπειρα πλούτη, ἡ-
ταν ὁμορφὴ καὶ καλόκαρδη σάν
ἄγγελος. Κι' ὁμοῦ δὲν τὴν ἀγα-
ποῦσε...

— Θὴ τὴν ἀγαπήσω ἄραγε
με τὸν καιρὸ; σκέφτεται ὁ Κά-
ρολος.

Ὁθὶ ἀισθανθῶ γι' αὐτὴ τὸ
θεῖο αἶσθημα ποῦ λέγεται ἀ-
γάπη!

Ἡ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα
κλεισμένη ἡ καρδιά μου ἡ εἶνε
γαρῶ μου ν' ἀγαπήσω καμμιὰ
ἄλλη γυναῖκα; ...

Μέρες πέρασαν σὸν μεταξὺ
αὐτῶ. Ἡ Σιμωνία κι' ὁ θεὸς τῆς
ἔφταναν στὴ Γαλλία κι' ἐγκατε-
στάθηκαν κοντὰ στὴ Νίκαια. Ἡ
μικρὴ χαϊδεμένη ἐκάλεσε, ὅπως
ἐγράφαμε, κοντὰ τῆς τὴ φτωχὴ
ἐξάδελφῃ τῆς Σιμωνίας καὶ τὴ
μητέρα τῆς.

Στὴν ἑαυτὴ ἐτοιμάζονται
παρὰ για νά δεχτοῦν τὸν μνη-
στῆρα τῆς Σιμωνίας.

Ἡ καρδιά τῆς νεραϊδόμορφης
ἀφῆς πᾶσι νά σάσῃ ἀπ' τοὺς

παλμούς τῆς λαχτάρας τῆς. Θὰ ξαναδῇ τὸν ἀγαπημένο τῆς, θὰ τὸν
σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς, θὰ τοῦ μιλήσῃ για τὴν ἀγάπῃ τους...

Ἀπ' τὸ πρῶι ὡς τὸ βράδυ ἡ Σιμωνία ἔαλει τὴ Σιμωνίαν με τὴς
φλυαρίες τῆς. Εἶνε τόσο μεγάλος ὁ ἐρωτὸς τῆς για τὸν Κερβάλ, πὼς
δὲν μπορεῖ νά τὸν κρύψῃ.

Ἐπὶ τέλους, ἑνα δειλινὸ ὁ Κερβάλ Κερβάλ ἔφτασε στὴν ἑαυτὴ
τοῦ πρίγκιψος Ὁλκάρ.

Ἡ Σιμωνία ἔτρεξε πρῶτῃ νά τὸν ἀγαλιάσῃ, νά τὸν σφίξῃ πάνω
σὸ στήθος τῆς.

— Κάρολε!... Ἀγάπῃ μου, ἦρθες!...

Ὁ Κερβάλ θαυμάζει τὴν ἐμορφία τῆς μνηστῆς του. Θαυμάζεται
μπαρὲ σὸν ὑπέρτοχο κάλλος τῆς. Μά ἡ καρδιά του δὲν συγχανεῖται. Δὲν
αἰσθάνεται για τὴ Σιμωνίαν ἀγάπῃ καὶ βιάζει τὸν ἑαυτὸ του για νά
φαίνεται τρυφερός μαζί τῆς.

Ὅταν ἔμεινε μόνῃ με τὸν μνηστῆρα τῆς ἡ Σιμωνία, τότε πειὰ ἀφῆ-
σε ἐντελῶς ἐλευθέρῃ τὴν καρδιά τῆς.

— Πές μου λοιπὸν, τοῦ εἶπε ἀνυπόμονη, με συλλογίζομαι ὅσο ἡ-
σουν μακριά μου;

— Καὶ ποῖν ἄλλον θὰ συλλογίζομαι ἀν ὄχι ἐσένα; τῆς ἀπάν-
τησε ὁ Κερβάλος τρυφερά.

Ἡ Σιμωνία κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ σιῶντας πὸ κοντὰ του
τοῦ εἶπε:

— Ναι, ἀλλά για ἐξηγήσου, Κάρολε. Κατὰ ποῖν τρόπο με συλ-
λογίζομαι; Ἀνυπομονήσες τάχα κι' ἐσὺ ὅπως ἐγώ, περιμένοντας
με λαχτάρα τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ ξανανταμῶναμε; Χτυποῦσε ἡ καρδιά
σου, ὅπως ἡ δική μου;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΜΥΡΖΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : (Μία μάντισσα, μαυροφόρεμένη, Τρεις αδελφές απορριπτικές. Η πρώτη είνε ρούσα, η δεύτερη γαλλή, η τρίτη μελαχροινή.)

(Σ' ένα περιβόλι. Η τρεις αδελφές προχωρούν κάτω από τα δέντρα. Η μάντισσα τις φωνάζει από μακριά και τις σταματάει).

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Ε... σεις όμορφες παρθένες, ύπν πάτε απορριπτικές, για σταθείτε να σας πω καμιάς το ριζικό...»

Η ΡΟΥΣΑ. — Αλήθεια, μπορείς να μάς πής εσύ την τύχη μας; **Η ΓΑΛΛΗ.** — Εξέρει να διαβάς της Μοίρας τα γραμμένα; **Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ.** — Θα μάς πής την αλήθεια για όλα; Είσαι μάντισσα αληθινή;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Ναί, κοπέλλες μου. Εξέρει να σας πω ό,τι θέλετε. Είστε και η τρεις πολύ όμορφες... Μά, όπως η καθεμιά από σας έχει διαφορετική όμορφιά, έτσι και η τύχη σας είνε διαφορετική... Δός μου το χέρι σου πρώτα εσύ, με τα μαλλιά τα χρυσά, να σάν τις φλόγες και με τα μάτια που λάμπουν σάν πολύτιμη, πράσινα περσίδα...

Η ΡΟΥΣΑ. — Τι βλέπεις στο χέρι μου, μάντισσα; Θέλω όλα να μου τα πής...

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Θα σου τα πω... Μά να μη θυμώσεις αν τα λόγια μου είνε πικρά.

Η ΡΟΥΣΑ. — Λέγε μου, λέγε μου, διαβάς στο χέρι μου. (Απλώνει το χέρι της στη μάντισσα).

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — 'Ο άντρας που θα πάρης δεν θα είνε ούτε νέος, ούτε όμορφος...

Η ΡΟΥΣΑ. — Θα είνε πλούσιος;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Ω, ναί, θα είνε πολύ πλούσιος... Θα ζήσης μια ζωή βασιλική. Θα φοής τα όμορφα φορέματα, θα στολίζεσαι με τα πιο ακριβά στολικά του κόσμου... Τό χρυσάφι, το χρυσό, θα σου δώσουν, θα σου δώσουν, θα σου δώσουν...»

Η ΡΟΥΣΑ. — Δες μου το χέρι σου πρώτα εσύ, με τα μαλλιά τα χρυσά, να σάν τις φλόγες και με τα μάτια που λάμπουν σάν πολύτιμη, πράσινα περσίδα...

Η ΡΟΥΣΑ. — Είμαι ευχαριστημένη για όσα μου είπες, μάντισσα... Δεν με νοιάζει καθόλου αν ο άντρας μου δεν θα είνε ούτε νέος, ούτε όμορφος. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είνε πως θα είνε τόσο πολύ πλούσιος, ώστε να ζήσω μια ζωή βασιλική μέσα σε πορφύρες και σε χρυσάφια. Έγώ είμαι πλάσμενη για να ζήσω έτσι κι' όχι φτωχικά.

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Καί τώρα, έλα εσύ, ξανθομαλλούσα, να σου πω και τη δική σου τύχη.

Η ΓΑΛΛΗ. (Δινοτάς της το δεξιό χέρι). — Να μου πής κι' εμένα την αλήθεια...

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Ο, τι πω εγώ, ψέμμα δεν είνε...»

Η ΓΑΛΛΗ. — Πές μου, λοιπόν, τι βλέπεις στο χέρι μου;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Έσύ, κόρη μου, θα πάρης ένα νέο πολεμιστή. Θα είνε πολύ όμορφος με πολύ σκληρό. Δεν θα πονή κανένα, κι' εσύ με φόβο θα παραμερίζουν στο πέρασμά του.

Η ΓΑΛΛΗ. — Έμένα θα μ' αγαπά;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Ναί, μόνον εμένα θ' αγαπά... Αλλά, που θ' είνε τόσο σκληρόκαρδος για όλους τους άλλους, θα ξελατύνεται μόνο στα πόδια σου, υποτακτικός σάν ήμερο λιοντάρι...

Η ΓΑΛΛΗ. — Τότε τι με μέλει αν θα είνε σκληρός για τους άλλους, αφού θα μ' αγαπά τόσο;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Ναί, θα σ' αγαπά πολύ.

Η ΓΑΛΛΗ. — Κι' εγώ θα τον αγαπά;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Δεν το ξέρω αυτό. Βλέπω μόνο πως αυτός θα σ' αγαπά τρελλά...

Η ΓΑΛΛΗ. — Αυτό είνε το αποδοτικότερο, μάντισσα. Σ' εύχαριστώ.

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Έλα τώρα κι' εσύ, μελαχροινή.

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Ε... σεις όμορφες παρθένες, ύπν πάτε απορριπτικές, για σταθείτε να σας πω καμιάς το ριζικό...»

Η ΡΟΥΣΑ. — Αλήθεια, μπορείς να μάς πής εσύ την τύχη μας; **Η ΓΑΛΛΗ.** — Εξέρει να διαβάς της Μοίρας τα γραμμένα; **Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ.** — Θα μάς πής την αλήθεια για όλα; Είσαι μάντισσα αληθινή;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Ναί, κοπέλλες μου. Εξέρει να σας πω ό,τι θέλετε. Είστε και η τρεις πολύ όμορφες... Μά, όπως η καθεμιά από σας έχει διαφορετική όμορφιά, έτσι και η τύχη σας είνε διαφορετική... Δός μου το χέρι σου πρώτα εσύ, με τα μαλλιά τα χρυσά, να σάν τις φλόγες και με τα μάτια που λάμπουν σάν πολύτιμη, πράσινα περσίδα...

Η ΡΟΥΣΑ. — Τι βλέπεις στο χέρι μου, μάντισσα; Θέλω όλα να μου τα πής...

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Θα σου τα πω... Μά να μη θυμώσεις αν τα λόγια μου είνε πικρά.

Η ΡΟΥΣΑ. — Λέγε μου, λέγε μου, διαβάς στο χέρι μου. (Απλώνει το χέρι της στη μάντισσα).

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — 'Ο άντρας που θα πάρης δεν θα είνε ούτε νέος, ούτε όμορφος...

Η ΡΟΥΣΑ. — Θα είνε πλούσιος;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Ω, ναί, θα είνε πολύ πλούσιος... Θα ζήσης μια ζωή βασιλική. Θα φοής τα όμορφα φορέματα, θα στολίζεσαι με τα πιο ακριβά στολικά του κόσμου... Τό χρυσάφι, το χρυσό, θα σου δώσουν, θα σου δώσουν, θα σου δώσουν...»

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Αχ, πως χτυπά η καρδιά μου! Δεν θέλω να μου πής η τύχη μου με την τύχη της ρούσας αδελφής μου...

Η ΓΑΛΛΗ. — Ούτε με τη δική μου;

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Όχι. Γιατί δεν μου φτάνει μόνο να μ' αγαπά;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. (βλέποντας το χέρι της μελαχροίνης). — Καί μόνον μικρή!... Η τύχη σου είνε σκοτεινή σάν τα μαλλιά σου... Δεν βλέπω τίποτα καλό, δεν βλέπω καθόλου χρυσάφι. Δεν θα είνε πλούσια, ούτε και θα σ' αγαπήσει αυτός που θα πάρης. Θα είνε πάλι σ' αυτήν την περιπέτεια καιρό μονάχη μέσα στο φτωχικό καλόν σου. Γιατί θα είνε και φτωχός, κι' εσύ, δι' δυστυχία κοπέλα, δεν θα φέρεις ποτέ όμορφα φορέματα, ούτε θα στολίζεσαι με ακριβά κοσμήματα.

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Για πές μου, μάντισσα, εγώ θα τον αγαπά;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Ναί, εσύ θα τον αγαπάς πολύ και θα τον πορεύεσαι πάντα να γυρίσει με την καρδιά γεμάτη πίστι και άσπρη.

Η ΡΟΥΣΑ. — Καμένη αδελφούλα μου, τι θλίβεσθαι που είνε η τύχη σου! Πές μου, δεν θα προτιμούσες τη δική μου;

Η ΓΑΛΛΗ. — Η δεν θα ήσουν ευχαριστημένη αν σου ήταν γραφτό να περάσεις τη δική μου ζωή;

Η ΡΟΥΣΑ. — Θα είνε τρομερό να πάρης ένα τέτοιο φτωχό, πικρό και άσπιο άντρα!...

Η ΓΑΛΛΗ. — Κότταξε, μάντισσα, καλά το χέρι της... Δεν βλέπεις τίποτα άλλο; Δεν θα τον χωρίσει μια μέρα αυτόν τον ελπίδα για να πάση δότερα ένα καλό και πλούσιο παλληκάρι, που να την αγαπά όπως της αξίζει;

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — «Όχι! Όχι! Όλη της τη ζωή θα την περάσει αγαπώντας τον... Όσο αυτός θάναυ με σκληρός κι' αδιάφορος με το της, τόσο αυτή θα τον αγαπάει περισσότερο...»

Η ΡΟΥΣΑ. — Είστε φοβερό! Άκουσε, καμένη αδελφή μου, ελπίδα... Έγώ θα είμαι πολύ πλούσια, καθώς είνε η μάντισσα. Μά, πώς λοιπόν για την πικρή σου τύχη. Θα σου χαρίσω πάντα ένα φτωχό κοσμήμα για να στολίζεσαι.

Η ΓΑΛΛΗ. — Κι' εγώ θα σε βοηθώ όσο μπορώ... Αφού ο άντρας μου θα μ' αγαπά, δεν θα μου άνηται τίποτα. Μπορεί να μ' αγαπά στο σπίτι μου...

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Μέσα στο χέρι της διαβάς πως είνε και πάλι περσίδα. Είνε πολύ βαθιά χαράμενη μέσα στην παλάμη της γοαυμής της περσίδας. Δεν θα δεχτεί ποτέ τα δώρα σου, και ποτέ θα παραπονεθεί για τίποτα σε κανένα...

Η ΡΟΥΣΑ. — Παράξενο όμως!... Η αδελφή μίας χαμογελεί σάν να της είνε η μάντισσα εσύ κι' εγώ...

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ. — Πάντα έτσι θα χαμογελά... Βλέπω μέσα στο χέρι της όλο σταυρούς... σταυρούς!... Είνε η πίκρα. Όμως βλέπω κι' ένα άστρο. Το άστρο αυτό, νά, εδω, το βλέπετε; (Η δούα αδελφές σκύβουν περιεργές). Το άστρο αυτό θα φωτίσει πάντα το σπλάχι της ζωής της... Κι' όταν πώς φτάσουν οι αχτίδες του σε τους σταυρούς. Το άστρο αυτό βγαίνει μέσα από την καρδιά της. Νά, βλέπετε εδω, είνε η γραμμή της καρδιάς... Είνε κάτι που είνε κάτι που επάνω απ' όλα θα φέρει γλυκά στη δυστυχία της και θα κάνει τη ζωή της να γεμίσει με χαρά και με φέρση δάκρυα στα μάτια της.

Η ΡΟΥΣΑ. — Μά τι είνε αυτό το άστρο;

Η ΓΑΛΛΗ. — Τι είνε αυτό το άστρο;

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Νά, σεις, το πω εγώ τι είνε... (Έκσταση κά). Είνε η αγάπη!

Η ΡΟΥΣΑ. — Η αγάπη;

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Ναί!

Η ΓΑΛΛΗ. — Μά αφού είνε αυτός ο άντρας που θα σ' αγαπά; Δεν μπορείς να σε καταλάβω...

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα τον αγαπά όμως εγώ! Δεν το διστάω ποτέ να είνε η μάντισσα; Αυτό δεν το προσέξατε αδελφούλες μου; Μά εγώ δεν λογαριάζω ποτέ αυτό μόνο! Έσείς με κλάψατε για πολύ δυστυχισμένη, με έλεγε να μ' αγαπάς, με έλεγε να μ' αγαπάς, με έλεγε να μ' αγαπάς...

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. — Θα είνε για μένα ο καλύτερος άντρας του κόσμου!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΣΟΠΑΝΟΥΣ

Η ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στο γνωστότατο βιβλίο του «Τ' Άγρια και τα ήμερα» — Τσάι Χου — και του Λόγγου, ο αληθινός λογοτέχνης Στέφανος Γρανίτσας παραπονείται συχνά κατά των άμοιρων κρατικών υπηρέτων, που δεν διαφωτίζουν τους γεωργούς σχετικά με τα πουλιά και τα ζώα, που δηλαδή είνε όφελιμα και ποιά βλαβερά για τη γεωργία.

Έτσι οι άγροτοι κυνηγούν μ' εξολοθρευτικό πολλά όφελιμα πουλιά και ζώα κι' αφήνουν έντελως άπειραχτα τα καταστρεπτικότερα εξ αυτών.

Θα σάς εξηγήσουμε λοιπόν εδω ποιά πουλιά είνε, μεταξύ των άλλων, όφελιμα στη γεωργία:

— Ο ταλαπτενός, π. χ., απαλλάσσει με το μυτερό του ράμφος τα βόδια από ένα είδος σκουληκιών που εισχωρούν μέσ' από το δέρμα τους και τους ρουφούν το αίμα, επιφέροντας κάποτε και το θάνατό τους.

Επίσης τα χελιδόνια καθαρίζουν την ατμόσφαιρα από μύγες, κοινότατα και χιλιάδες άλλων φτερωτών έντομων που μολύνουν με το δάγκμά τους τους ανθρώπους.

Ένα άλλο είδος πουλιών, η λεγόμενη κοινός «βροσκοπύλης», αποβάλλουν κυριολεκτικώς σωτήρες για μερικά ζώα, τα οποία προστατεύουν από τα ζώδια και τα έντομα.

Τα πουλιά και οι τσαχαροφάγοι προσφύλασσαν τα κοσμητόνια των λουλουδιών από κάθε βλαβερό έντομο.

Επίσης ένα είδος άγριου ταλαπτενιού επιτίθεται κατά των σφηκών, ή όποιες καταστρέφουν τα άνθη και τους καρπούς.

Ο δροκολάτης έχει στήσει ανέκαθεν άμελικο πολεμο κατά των ζωφίλων, τα οποία ζούν κορυμμένα κάτω από τη φλούδα των δένδρων και καταστρέφουν δόκιλο τον κορμό.

Στα ύψη μέρη, οι πελαργοί και τα κοράκια κατεβαίνουν στη γη και σκαλίζουν το χώμα εξαφανίζοντας έτσι κάτι μικρά άσπρα σκουλήκια, που καταστρέφουν τις ρίζες των χότρων.

Η καρδερίνα, ο σπίνος και μερικά άλλα συγγενή τους πουλιά καθαρίζουν τους θάμνους και τα δένδρα από τις κάμπιες, τους κανθάρους και άλλα έντομα, τα οποία προσέχουν κάποτε άνωπολόγηστες καταστροφές στα δάση και στις φυτείες.

Αν θέλετε να μάθετε τώρα και τον αριθμό των έντομων που σκοτώνουν τα πουλιά, σάς πληροφορούμε ότι ένα ζευγάρι σπηνογυτών τρώει κάθε βδομάδα 4.000 έντομα, ένας μελισσοφάγος δε σκοτώνει την ημέρα 300 απ' αυτά.

Εάν συνάντησα ποτέ μου άνθρωπο που να μην διεψεύσθη από τον σπινά του και καρδιά του να μην υπέφερε από μια κρυφή πληγή.

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Η γυναίκα μπορεί να προδοθή με μια μονάχα λέξη, κι' ένα χαμόγελο, κι' ένα βλέμμα. Όλα συνωμοτούν εναντίον της, ακόμη κι' αυτή η σιωπή της.

— Κάθε ψυχή είνε αδελφή μίας άλλης ψυχής.

— Ο άντρας που άποφασίζει να μη στη καλλιπότη, ποτέ της σκέψης του είνε η φιλόσοφος ή βλάκας.

Μπαλζακ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο εξερευνητής Ζένες, περιγράφοντας, σ' ένα τελευταίο του βιβλίο, τα ήθη και έθιμα των Έσκιμώων, αναφέρει ότι, μόλις τελειώσει η περίοδος του κυνηγιού, οι κάτοικοι αυτοί των πάγων, μη έχοντας τί άλλο να φάνε, σκοτώνουν τους γέροντες γονείς των και τα μικρά των παιδιά.

— Τα κομμάτια των τα χώνουν μέσα στους πάγους και με αυτά τρέφονται ως δτου ξαναρχίση η περίοδος του κυνηγιού.

— Κατά την περίοδο των αντικυκλώνων ο άνεμος τρέχει με ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα.

— Με φουφορικών άλλας αξίας 1.000 δραχμών κατασκευάζονται 3.500.000 σπύρα.

— Σύμφωνα με μια τελευταία απαρτίθμησι που έκαμε ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Βασιγκτόνος Ρίλεϊ, τα γνωστά εις την επιστήμην ζώα ανέρχονται σε 885.000, τα δε έντομα σε 2.000.000 είδη.

— Η τέχνη του κολλαρίσματος ανέκαλφθη κατά το έτος 1558 από μίαν Φλαμανδήν και πρωτοεφαρμόσθη στην Αγγλία.

— Η άκοιλοθία του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας ονίστατο από 178 πρόσωπα, εκ των οποίων 75 ήσαν στρατηγοί.

— Ο Δήμος της Νέας Υόρκης εξοδεύει ετησίως για τον εξωραισμόν της πόλεως 18.500.000 λίρες, ο Δήμος των Παρισίων 15.500.000, του Λονδίνου 12.250.000 και του Βερολίνου 10.750.

— Οι Γερμανοί μηχανικοί Πολλάν και Βιράγκ ανέκαλψαν τελευταία ένα νέο μηχανήμα τηλεγράφου που μπορεί να μεταδώσει και να λάβη 80.000 λέξεις την ώρα.

— Στην Ιταλία η αναλογία των κακογύρων ανέρχεται εις 750 επί 100.000 ατόμων, στη Γαλλία εις 625, στη Γερμανία εις 600, στην Αυστρία εις 593, στην Αμερική εις 580, στην Αγγλία εις 550 και στην Αμερική εις 475.

— Το μεγαλύτερο ξύλινο οικοδόμημα σ' όλο τον κόσμο, είνε το μέγαρο της Βουλής στην πόλι Ουέλλινγκτον της Νέας Ζηλανδίας.

— Ανεκαλύφθησαν τελευταία στην έρημο της Σαχάρας και σε βάθος 300 ποδών υπόγειες λίμνες, μέσα στις οποίες ζούν άφθονα ψάρια.

— Ένας Αμερικανός οδοντοίατρος υπέλογισε ότι κάθε άνθρωπος ηλικίας 40 ετών έχει το ένα τρίτον των δοντιών του σάπια.

— Στη Βιέννη υπάρχει ένα ορολογιοποιείο το οποίο αναλαμβάνει την υποχρέωση απέναντι κάθε αγοραστή ενός ορολογιού... να τον ξαναπάρη κάθε πρωί μ' έναν υπάλληλό του, ποιοι ώρα του ήρσι ο πελάτης του!

— Τα καλύτερα Κινέζικα κομφοτεχνήματα κατασκευάζονται από χαρτί που παράγεται από μπαμπού.

— Από το Γιβραλτάρ διέρχονται καθημερινώς 85—50 πλοία.

— Τα πολυτιμότερα γυναικικά είνε των αλεπούδων της Σιβηρίας. Κοστίζει το κατένα, το λιγότερο, 600 λίρες.

— Στον Αυστριακό στρατό, επί 15.000 ανδρών αναλογούν 63 στρατηγοί.

— Ένας ιδιότροπος Γάλλος συλλέκτης... τίτλων των σπουδαιότερων εφημερίδων όλου του κόσμου, της τελευταίας πενήνταετίας, έπώλησε προ ήμερών την πρωτότυπη αυτή συλλογή του σ' έναν Αμερικανό αντί 850.000 δολαρίων, δηλαδή αντί 26.600.000 δραχμών!

— Η αξία των Παρισινών άδαμαντοπωλείων, με το έμπορεύμα τους βέβαια, είνε πενταπλάσια της αξίας όλων των οικοδομών της πόλεως.

— Το θέατρο «Μετροπολιταίν» της Νέας Υόρκης διαθέτει 1.250 καμαρίνια ήθοποιών, το «Ουέστμινστερ» της Βασιγκτόνος 950, της «Σκάλας» του Μιλάνου 875 και της «Όπερας» των Παρισίων

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΛΕΩΝ Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ

Ένα αυτοκρατορικό γεύμα. Όπου ο Λέων επιτίθεται ακάθεκτος έναντιον του Πατριάρχου. Μία συγκινητική σκηνή. Ο αυτοκράτωρ παρουσιάζει το παιδί του στους άρχιερείς! Η έξορση του Νικολάου. Ο μοναχός Εὐθύμιος ἐκλέγεται Πατριάρχης. Ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος στέφεται βασιλεύς των Ρωμαίων. Ο θάνατος του Λέοντος. Ο αντιβασιλεύς Ἀλέξανδρος. Τα μαρτύρια του Πατριάρχου Εὐθυμίου και του μικρού αυτοκράτορος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.

Τό ίδιο βράδυ της ημέρας, που έλαβε χώραν τό επαισόδο, που αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο, μεταξὺ τοῦ αυτοκράτορος και τοῦ Πατριάρχου Νικολάου, ὁ Λέων παρέδωσε γεύμα στα ἀνάκτορα στους ἀνωτέρους κληρικούς και στους δοχόντας.

Έξαφνα, στή ἐπιδόση, ὁ αυτοκράτωρ, στρεφόμενος πρὸς τὸν παρακείμενο Πατριάρχη, ἄρχισε, παρουσιάζοντας, νὰ τοῦ μιλήσει δοιμύτατα. Τοῦ θύμωσε τὴς ὑποσχέσεις του και τὴς κολλήσεις του και ἔπειτα τὸν ἀπεκάλεσε ἀποκαλύπτοντας ἐπίσης και ψεύτη.

Έπειτα, παίρνοντας μαζί του τοὺς ἀνωτέρους κληρικούς στή ἰδιόαίτερα διαμερίσματά του, τοὺς μίλησε μὲ δάκρυα στή μάτια, ἀναφέροντάς τους πόσο δυστυχὴς ἦτο ὁ σὺς προηγούμενους γάμους του και ἔπειτα, ἀφοῦ τοὺς παρουσίασε τὸ παιδί του, τὸ πικρὸς στήν ἀγκαλιά του και τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸ εὐλογήσουν και νὰ προσευχηθοῦν γι' αὐτό. Ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνὴ ἔκανε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἑπισκόπους νὰ μαλακώσουν και, ἀπαρνούμενοι τὸν Πατριάρχη, νὰ θεοῦν μὲ τὸ μέρος τοῦ Λέοντος.

Έτσι τὰ πράγματα γοργά-γοργά τραβοῦσαν πρὸς μίαν αἰσία λύση γιὰ τὸ Λέοντα. Ἐν-τωμεταξὺ ἔφτασαν ἀπὸ τὴ Ρώμη και οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Πάπα, φέροντας τὴν ἔγκρισί του γιὰ τὸν τέταρτο γάμο τοῦ αυτοκράτορος, γιατί στή δυτικὴ Ἐκκλησία, ὅπου ὁ τέταρτος γάμος δὲν ἀπαγορεύεται, ἡ αἴτησις τοῦ Λέοντος εἶχε ὀρθὴν πολλὴ φωνή. Ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ἀνέστησε τότε νάρθη σὲ ἀποαδύτητα ἐκκωνονία μ' αὐτοὺς τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἔλεγε, εἶχαν πάει στήν Πόλη γιὰ νὰ τοὺς κηρύξουν τὸν πόλεμο. Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ ἐνέργειες του πῆγαν χαμένες, γιατί τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Κλήρου ἐξαγοράστηκε ἀπὸ τὸν αυτοκράτορα και τὸν ἐγκατέλειψε. Ὅσοι πάλι τοῦ ἔμειναν ποιοί, ἐξορίστηκαν, ὡς ὅπου, σὲ τέλος ὁ Λέων, γιὰ ν' ἀπαλλάξει τὸν Κλήρο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Νικολάου, ἀποφάσισε νὰ λάβει μέτρα και ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Έτσι, τὴν 1 Φεβρουαρίου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐπισήμου ἀνακτορικοῦ γεύματος, ὁ αυτοκράτωρ ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ σφοδρὰ τὸν Πατριάρχη και νὰ τὸν καταγγέλλει δημοσίᾳ γιὰ τὴς σχέσεις του μὲ τὸν ἀνάρτη Δούκα και γιὰ τὴν προδοσία. Έπειτα ἀπ' αὐτό, τὴν ἄλλη μέρα, διέταξε νὰ συλλάβουν τὸ Νικόλαον και νὰ τὸν στείλουν ὑπὸ αὐστηρὸν φρουρὴν σ' ἓνα μοναστήρι τῆς Ἀσίας.

Σὲ λίγες ἡμέρες κατόπιν συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος και ἐπέκρινε τὸ γάμο τοῦ αυτοκράτορος και κατόχρησε τὴ διαταγὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορευόταν ἡ εἰσοδὸς του σὲς ἐκκλησίες. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Νικόλαος, παρ' ὅλη τὴν ἐξορία του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένει στήν ἀγνησί του, ὁ αυτοκράτωρ τὸν ἐκάλεσε νὰ ὑποβάλει τὴν παραίτησί του. Αὐτὸς τότε ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψει, ἵνατι φοβόταν μὴπως ὁ Λέων τὸν καταδιώξει ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Εἰς ἀντικατάστασίν του ὁ Μητροπολίτης ἀνέβασαν σὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τὸν εὐσεβεῖ και αὐστηρὸ μοναχὸ Εὐθύμιο, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴς ἀρχαῖες ἀντιρροήσεις του ν' ἀποδεχθῇ τὸ ἀξίωμα αὐτό, ἀναγκάστηκε σὲ τέλος νὰ ὑποκύψει σὲς παρακλήσεις τῶν ἑπισκόπων, τὸν ἀπεσταλμένων τοῦ Πάπα και τοῦ αυτοκράτορος.

Μὲ τὸν συμβιβασμὸ αὐτό ὁ Λέων κολικωνόταν νὰ πιστεῖται ὅτι εἶχε τεματτωθεῖ, σύμφωνα μὲ τὴς ἐπιθυμίας του, τὸ ζήτημα τοῦ τεταρτοῦ γάμου του. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, ἐξ αἰτίας του, ἀληθινὰ σκληρὰ εἶχε δημιουργηθεῖ στήν ὁδοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ Κλήρος εἶχε χωριστεῖ σὰ δύο και οἱ μισοὶ πατέρες ἦσαν μὲ τὸ μέρος τοῦ Εὐθυμίου και οἱ ἄλλοι μισοὶ μὲ τὸ μέρος τοῦ Νικολάου. Ἐκτετατοὶ Μητροπολίτες

εἶχαν ἐξοριστεῖ, ἐπειδὴ ὑποστήριζαν τὸν ἐξοριστὸ Πατριάρχη, καταδιώξεις εἶχαν διαταχθεῖ και οἱ ἀντίθετοι ἐφυλάσσοντο. Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ μέτρα προκαλοῦσαν τὴν ἀγανάκτησι τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ Λέοντος, τῆς Ζωῆς και αὐτοῦ τοῦ νέου Πατριάρχου. Λίβελλοι κυκλοφοροῦσαν καθημερινὰ ἐναντίον τῶν, χωρὶς νὰ κάνουν διάκρισι μεταξὺ τῶν, μολοντὶ ἡ σῆσις τοῦ Πατριάρχου ὑπῆρξε πάντοτε ἄνομος. Ὅταν μάλιστα ὁ Λέων ἔβη σὲ ἀπ' αὐτὸν νὰ μνημονεύεται και τὸ ὄνομα τῆς Ζωῆς, ὑπὸ τὴν ἐπιθέτῃ τῆς ὡς Ἀγιοῦστας, σὲς προσεχέες ποὺ ἐφάλλοντο στήν Ἁγία Σοφία, ὁ Πατριάρχης ἀνέστησε ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸ δεχθῇ αὐτό, παρ' ὅλες τὴς ἱκεσίες και τὴς ἀπειλὴς τῆς αυτοκρατορίας και παρ' ὅλη τὴν ὀργὴν τοῦ αυτοκράτορος, ὁ ὁποῖος σκέφτηκε γιὰ μίαν στιγμὴ νὰ τὸν ἐκθρονίσει.

Ὡστόσο ὁ Εὐθύμιος συγκατετέθη, σὲς 9 Ἰουνίου 911, νὰ στήν ἐπισήμως μέσα στήν Ἁγία Σοφία τὸν αὐτὸν τοῦ Λέοντος, τὸ νεαρὸ Κωνσταντῖνο Πορφυρογέννητο, βασιλέα τῶν Ρωμαίων. Έτσι, χάρις στή διπλωματικότητά του και τὴν ἐπιμονήν του, ὁ Λέων ΣΤ', παρ' ὅλες τὴς ἀντιθέσεις ποὺ συνάντησε, ἐπέτυχε τὸς σκοποὺς του.

ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὸν ὄμοιο θεωροῦσα τὴν κόρη ἐνός κύρη, τὰ μάγουλα πῶς εἶχαν ὁμοιότητα, χλωμά. Σὲ πρόσκαιρο βέντρο ἀποκότω εἶχα γυρίει και μὲς στήν ἀγκάλῃ τὴν εἶχα ἀπολά.

Τῆς εἶπα: — «Δὲν θέλω τὸ κύρη τὸ θρόνο, τ' ἀλόχουσε μίτη δὲν θέλω ραβδί. Δὲν θέλω κρόνον διαμάντι, μόνο ἐσὲ θέλω νύχτα πανόμοιο παιδί».

— «Δὲν γίνεσαι, τότε ἀποκρίθη, Στοιχάσου, κοιμάσαι σὸν τάφον ἐδὼ καὶ καιρὸ. Τὴ νύχτα μοναχὰ σιωπῶν κοντὰ σου, μοναχὰ τὴ νύχτα γιὰτ' ο' ἀγαπῶ!».

Μετάφρ. ΛΕΑΝΔΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ

Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς τετραγαμίας τοῦ Λέοντος ἐμελλε ν' ἀναστατώσει ἐπὶ πολλὴ ἑκτόμα τὴ Βυζαντινὴν Αυτοκρατορία. Γι' αὐτὸ, ὅταν τὸ Μάιο τοῦ 912 ὁ Λέων ἐπέβη ἐξορία, ἀμέσως τὸ ζήτημα αὐτὸ παρουσιάστηκε πάλι ἐπὶ τάπητος. Ἐπὶ ἐπὶ χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του διὰ ἀντίπαλοι φιλόδοξοι ὁρμήσαντες ἀντιμέτωποι και πολεμοῦσαν μὲ ὅλη τὰ μέσα. Ὁ ἕνας ἦταν ἡ Ζωή, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λέοντος, ἡ ὁποία ὑπερασπιζόταν μὲ κάθε τρόπο τὸ αὐτοκρατορικὸν τῆς δικαιώματά, τὸ γάμο της και τὸ παιδί της, και ὁ ἄλλος ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐκδιωχθῇ και νὰ πραγματοποιηθῇ τὴν ἀπολύτη ἐπιθυμία του, συγκατετέθη σὲς χρεῖα του ὅλη τὴν ἐξουσία.

Εἰν' ἀλήθεια ὅτι, σύμφωνα πρὸς τὴς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε δώσει ἡ Σύγκλητος σὲς Ἀλόντα, ὁ γιὸς τοῦ Κωνσταντίνου ἀναγκάστηκε, αἰέτως μετὰ τὸ θάνατό του, αὐτοκράτωρ. Εἶχε ὅμως συνέταγο σὲς θρόνον και κηδεμόνα τὸ θεῖο του Ἀλέξανδρο, τοῦ ὁποῖου ν' ἀνακαλέσει σὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸν ἐκπαπτο Νικόλαο.

Έτσι ὁ Πατριάρχης ξεναγώρησε ἀπὸ τὴν ἐξορία του, διωχόμενος γιὰ ἐκδίκηση. Ἀγέρωχος τώρα σὲς θρόνον του και πὸ ἀναδὴς ἀπὸ τὸν, ἄρχισε νὰ καταδιώκει μὲ πείσμα ὅλους τοὺς ἐχθροὺς του, εἰς πολλοὺς ἐξωστρεφόμενος τὴν πολιτική.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔστρεψε ἐναντίον τοῦ ἐναρέτου Εὐθυμίου καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ παρουσιάσῃ γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ ἐνώπιον ἐκείνης τῆς Σύνοδος, ποὺ εἶχε συνέλθει σὲς πάλαι. Έκεῖ ὁ δυστυχισμένος Εὐθύμιος ὄχι μόνο ἀναθεματίστηκε και κηρύχθηκε ἐκπαπτος, ἀλλὰ ὁ Νικόλαος, λησιμονώντας τὴν θέσι του, ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν ἐξωστρεφῇ, ποὺ ἔστρεψε τὰ ὄσα, τὸν ἐξορίσαν κάτω, γένεια, τοῦ ἔσπασαν τὸ δόντι και σὲ τέλος τὸν ἔδειραν τόσο ἄγρια μὲ κλωτσιὰς και γροθιὰς, ὥστε ἔμεινε ἀπὸ τὴν πόλιν ὡς ἀναισθητός και μὴ μὲς ἔστρεψε ἀπὸ τὸ θάνατο.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἔφτανε μόνο γιὰ νὰ καταπραῖνι τὴν μανία τοῦ Νικολάου, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ ἐκδιωχθῇ ὅλος ἐκεῖνος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συντελεσθῇ στήν ἐξορία του και στή διωκτικότητά του, και αὐτὸν ἀκόμα τὸν νεαρὸ Λέοντα. Έτσι, ο'

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΖΩΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΚΑΙ ΖΩΑ ΕΥΔΟΤΗΜΕΝΑ

Σὲ προηγούμενο φύλλο γράψαμε γιὰ τὰ ζῶα και τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν παράδοσι, εἶνε καταραμένα ἀπ' τὸ Θεὸ γιὰ διάφορες κακὰς πράξεις τους. Ὑπάρχουν ὅμως και ζῶα εὐλογημένα ἀπὸ τοὺς Θεοὺς. Τὰ μυρμηγκία π. χ. εἶνε εὐλογημένα ἀπὸ τὴν Παναγία. Γι' αὐτὸ τὸ θεωροῦν εὐτυχία, ὅταν τὰ βλέπουν νὰ σχηματίζουν σειρὰ ἐξω ἀπὸ κανένα σπίτι.

Μόνον τὰ μελιγκόνια, τὰ μεγάλα φτερωτὰ μυρμηγκία, δὲν ἀγαπᾷ ἡ Παναγία, γιατί κλέβουν τὸ σιτάρι και τὰ ἐγγενήματα ἀπὸ τ' ἀλώνια.

Στὴν Κρήτῃ τὰ μελιγκόνια τὰ λένε μελιτάκουσ' και ὅταν τὰ ἴδουν σ' ἀλώνια τὰ ἐξορίζουν ὡς ἐξῆς:

Πάνουν ἓνα μελιτάκου ἐκεῖ ποὺ κλέβει σιτάρι, τὸν δένουν σὲ μίαν κλωστή και τὸν γυρίζουν γύρω-γύρω σὲς ἀλώνι τρεῖς φορὲς, λέγοντας:

Μέδμυγκα, προτομέδμυγκα,
ὁ πρῶτος τὸν μερμύγκων,
πάρε τ' ἀσκήρι σου νὰ πᾶς,
στὰ δὲν, τὴ ψηλὰ βουνά,
νὰ φᾶς βόλι και τριβόλι
και τὸ ἀκαριαῖα τὴ σκόνη.

Ἄμα τὸ πῶν αὐτὸ τρεῖς φορὲς, οἱ μελιτάκου γόνιμα!

Ἐπίσης και ὁ «βαρδακός», ὁ βάτραχος εἶνε ἀγαπημένος τῶν Θεῶν.

Στὴν Κρήτῃ τὸ ἔχουν παρατηρημένο, πὼς σὺν σπαθίᾳ κανένας «βαρδακός», εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ σπάσῃ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη και κανένα πιάτο.

Πιστεύουν ἐπίσης οἱ Κρητικοὶ πὼς τὴ νύχτῃ τῶν Χριστουγέννων μιλᾷν τὰ ζῶα σὲς σταύλους και λένε τὰ παρὰ τὸν Θεὸ. Ἄλλοι κανένας δὲν μποροῦν νὰ τὰ ἀκούσῃ καὶ ἂν τὰ ἀκούσῃ και κανένας πεθαίνει. Τὴν ἡμέρα δὲ τῶν Χριστουγέννων κυττάζουν τὴς κόττες και βγάζουν συμπεράσματα.

Ἄν τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων στέκει ἡ κόττα μὲ τὸ ἓνα ποδάρι και κακαρίζῃ, χωρὶς ἄλλο βλαστῇ τὴν κυρὰ της, γιατί δὲν τῆς δίνει ἄρεσθ' φαί.

Ἄν ἀνατιναχθῇ ἡ ὀρθὴ και ἀνοίξῃ τὰ φτερά της και τὰ χτυπήσῃ, φέρνει μωσαφίρη σὲς σπίτι.

Γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσουνε ὅλα αὐτὰ τῆς φωνᾶς τῶν:

— Νὰ ξεραθῇς!...
Ὅταν ἡ κόττα κάθεται τὴ νύχτῃ στήν ἐκότη της και κακαρίζῃ μ' ἓνα τρόπο βαθὺ καὶ ἀπορητὸν, βλέπει και προμαντεύει, χωρὶς ἄλλο, πᾶσιματα κατὰ και πάλι τῆς λέει: «Νὰ ξεραθῇ».

Κατὰ ζῶο, κατὰ τοὺς Κρητικούς, εἶνε ὁ «καβρός», ὁ κάβουρας. Ὅταν πηγαίνει κανένας ποῦναι και συναντῇ κάβουρα σὲς ὁδὸν του, τὸ θεωρεῖ γιὰ συναπάντημα κακὸ. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ σκοτώσῃ τὸν κάβουρα ἢ νὰ τὸν πᾶσῃ μαζί του. Ὅταν κανένας ἀποτύχῃ σὲ καμμιὰ δουλειά, τοῦ λένε:

— «Καβρός τὸν ἀπάντηξεν».
Κι' ἡ γυναῖκα καταριόταναι τὸν ὄχτρο τὸν:

— «Νὰ κάμῃ τοῦ καθροῦ τὴ μοῖρα!...»

ἓνα ὑπόμνημα, ποὺ ἀπεβίβη σὸν Πάπα Ρώμης Ἀναστάσιο, τοῦ ἔδωκε ὅλες τὴς ἀπάντησεις τοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ τεταρτοῦ γάμου, χαρακτηρίζοντας ἀμείλικτα τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Λέοντος και ζητῶντας ἀπ' αὐτὸν τὴν ἐπανόρθωσι τῶν σφαλμάτων ποὺ εἶχε διαπράξει ὁ προκατόχος του Λέων ΙΙΙ. Ἀπατοῦσε μὲ ἄλλους νὰ καταδιώκῃ ὁ Πάπας τὴν Ζωήν και τὸ γιὸς της. Παρόμοια διὰβηματα ἔκανε στή Ρώμῃ και ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος μωσοῦσε τρωμερὰ τὸ γιὸς τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλειπε τὸ δρόμο πρὸς τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον. Ἄν τὸ πετύγαναι αὐτό, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κηρύξῃ νόθο και νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση. Ἐπίσης πολλὲς φορὲς εἶχε σκεφθεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὸ παιδί αὐτό και μὲ δυσκολία οἱ αὐλοῖοι του καταβόσσαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ φρικτὸ αὐτὸ σκεῖνός του. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν μικρὸ Κωνσταντῖνο, ὁ Ἀλέξανδρος πέθανε τὸν Ἰούνιο τοῦ 913. Μὰ πρὶν πεθάνῃ φρόντισε νὰ ὑποδείξῃ ὡς πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀντιβασιλείας τὸν Πατριάρχη Νικόλαο. Ἔξερσε ὅτι μποροῦσε νὰ ἀπολύσῃ τὸν αὐτὸν γιὰ τὴν ἐξωστρεφτικὴν τῆς πολιτικῆς του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Τί γράφουν οἱ μεγαλείτεροι συγγραφεῖς)

Ἡ γυναῖκα, ὅσο καὶ ἂν ἡ ηλικία της εἶνε περασμένη, μπορεῖ, ὅπως παραδέχονται ὅλοι οἱ σοφοὶ και οἱ συγγραφεῖς, νὰ ἐρωτευθῇ. Γι' αὐτὸ σκεφθήκαμε ὅτι θὰ εἶχε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, τόσο γιὰ τοὺς ἀναγνώστῃς μας, ὅσο και γιὰ τὰς ἀναγνώστριάς μας, ἡ συγκέντρωσις στή στήλῃ αὐτῇ ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ ἐγράψαν, κατὰ καιροῦς, γιὰ τὸν τελευταῖο ἔρωτα τῶν γυναικῶν.

Κι' ἀρχίζουμε:
— Ἡ καρδιά τῶν γυναικῶν δὲν γηράσκει ποτὲ και μόνο ὅταν παύει νὰ χτυπᾷ, παύει και ν' ἀγαπᾷ.

Ρόσεπεντε
— Μοναχὰ ὁ τελευταῖος ἔρωτος τῶν γυναικῶν ἱκανοποιεῖ τὸν πρῶτον ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν.

Μπαλζάκ
— Ὁ ἔρωτος μᾶς γηράσκει και εἶνε θεομηνία.
Πουανσελὸ
— Ἡ γυναῖκα, μοναχὰ ὅταν βροῖσκει σὲς τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς τῶν ἔξωτον νὰ κάνουν τοὺς ἀνδρες εὐτυχεῖς.

Μπαλζάκ
— Ὑπάρχουν γυναῖκες, σὲς ὅτις ὅτις ἡλικία εἶνε ἡ πὸ λαμπρὴ περίοδος τῆς ζωῆς τῶν. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μισοῦσε μὲ τοὺς λαοὺς, τοὺς ὁποῖους τὰ παθήματά της και ἡ ἡλικία τῶν τοῦς ἐδίδαξαν τὴν τέχνη νὰ νικῶν.

Ντὲ Λενγκρέ
— Ὑπάρχει μίαν σκληρὴ τιμωρία γιὰ τὴς γυναῖκες, ἡ ὁποία ἀγάπησαν πολλὸς τοὺς ἀνδρες: νὰ τοὺς ἀγαποῦν και σὲς γηρατειά τους.

Καρδινάλιος Λαβιζερ
— Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν ποτὲ τὸν πρῶτον τοῦς ἔρωτα και ἡ γυναῖκα τὸν τελευταῖον τοῦς.

Βεῖς
— Πολλὰ νέα κορίτσια δὲν ἔχουν καθόλου φίλο, ἐνὸς ὅλες ἡ γηράς ἔχουν τὸν φιλαράκο τους! Πολλὸν περιεργὸ καὶ αὐτό...

Ζιλ Μπλὰς
— Ὁ ἔρωτος σὲ μίαν γηρά γυναῖκα μοιάζει μὲ τὴν ἐτικέττα ποὺ ἔμεινε σὲ μίαν ἀδειανὴ μοτίλλα.

Σανφλερὸν
— Τὸ μυστικὸ τοῦ νὰ μὴ γηράσῃ μίαν γυναῖκα εἶνε νὰ ἐμπνεύσῃ ἓνα ἔρωτα διαρκείας. Δὲν γηράσκει κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ.

Μενβιν
— Ποτὲ μίαν ἡλικιωμένην γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ πλατωνικὸν ἔρωτα.

Ζερφὸ
— Μίαν γηρά μὲ παλληκῆρι τοῦ διαβόλου εἶνε ἐξυγίαι!

(Γαλλικὴ παροιμία)
— Γηρά ποὺ παραδίδεται σὲς τρεῖς τῆς ἀγάπης, ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὸ θάνατο.

(Λατινικὴ παροιμία)
— Ὑπάρχει, κυρίες μου, ἓνας ἔρωτος ποὺ μοιάζει μὲ τὴν εἰλιγία. Ὅσο πὸ ἀργὰ ἔρχεται, τόσο πὸ ἐπικίνδυνος εἶνε.

Ραμπουτέν
— Γηρά ἐρωτευμένη, χερμῶνας ἀντισημένως.

(Παροιμία τοῦ 16ου αἰῶνος)
— Ὁ ἔρωτος τῆς γηράς γυναῖκας βγάζει περαστικὴς ἀναλαμπὲς και ἀκαθαρσίες σὺν τὴν λάμπα ποὺ σβύνει.

Ζιλ Μπλὰς
— Ἡ γυναῖκα μποροῦν ν' ἀγαποῦν σὲ κάθε ἡλικία, μὰ ὄχι καὶ ν' ἀρέσουν. Ὁ ἔρωτος, ὅπως και τὰ λουλούδια, μοναχὰ τὴν ἀνοίξει ἔχει γοῦδο.

(Παροιμία)
— Ἡ καλὴ τοῦχα δὲν πουλιέται παρὰ σὲ πάλιν μαγαζί.

(Ἰσπανικὴ παροιμία)
— Τὰ παλὰ τσοκάλια κάνουνε καλὴ τὴ σούπα.
(Πορτογαλικὴ παροιμία)
— Τὸ ξερό κλαδί καίγεται καλύτερα ἀπὸ τὸ χλωρό.
(Ρωσικὴ παροιμία)
— Ἡ καρδιά δὲν ἔχει οὐτίδες.

(Γερμανικὴ παροιμία)
— Μίαν γυναῖκα εἶνε νέα, ὅσο μπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα. Γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε ποτὲ, δὲν ἠπῆρξε ποτὲ νέα.

Γκυγιὰς
— Ἡ ἡλικία δίνει σὲς ἀνδρες τὴν πείρα τῆς ἀγάπης, ἐνὸς σὲς γυναῖκες δίνει τὴν ἀγάπῃ τῆς πείρας.
(Παρισιανὴ παροιμία)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

Ο πρώτος μου γάμος βάσταξε μονάχα μερικές ώρες. Παντρεύτηκα ενώ ήμουν συγχρόνως αραβωνιασμένος με μία άλλη, εκείνη που έμελλε να γίνει η πραγματική μου γυναίκα. Όταν ο γάμος μου αυτός έγινε επίσημος και ασφαλώς ήταν η καλύτερη πράξη της ζωής μου... Σίγουρα δέ, αν υπήρχε θεία δικαιοσύνη στον άλλο κόσμο, θα μου συγχωρήσει πολλά σφάλματα για την ετυχία που έδωσα με το γάμο αυτό στην προσωρινή μου μικρή σύζυγο.

Εκείνη την εποχή υπαγόρευα κάπου-κάπου μερικές φιλοσοφικές σημειώσεις σ' ένα γέρο αντιγραφέα, ο οποίος κατοικούσε στην οδό 'Εστραπάντι. Ήταν ο πιο τίμιος άνθρωπος του κόσμου και είχε αναγκαστεί να ζήσει έτσι 'από μία σειρά ατυχιών, που είχε την άδυναμία να μου τις διηγείται συνεχώς. Εγώ τον άκουγα ευχαρίστως, γιατί ήξερε να τις τονίζει και να τις χρωματίζει, κι ενώ αυτός φλυαρούσε, ή κόρη του, μία ξανθή και δειλή κοπελίτσα, τον αναπληρούσε στη δουλειά του αντιγραφέως... Πολλές φορές, πηγαίνοντας στο σπίτι του, την έβρισκα μόνη της και με δινόταν τότε αφορμή ν' αντιληφθώ πόσο η παρουσία μου την έτρεφε... 'Επειδή ήταν πολύ όμορφη και είχε τριφερά και παιδικά μάτια, έννοιωσα εύθιγος εξ' αχρείς κάποιο αίσθημα προς αυτήν, το οποίο όμως άμεσως κατενίκησα. Θα ήταν πράγματι τρομερό πράγμα να την κάνω φίλη μου... Όταν, της μιλούσα πάντοτε με γλυκύτητα και χωρίς να το θέλω της έδιναν να καταλαβαίνει ότι μου άρεσε άσχετα. Μά η γλυκύτητά μου αυτή έβρισκε την απήχυσή της σε μία βαθειά ψυχή, τόσο βαθειά, ώστε θα τρώμαζα αν το καταλάβαινα.

Στο διάστημα αυτό έκανα ένα μικρό ταξίδι, κατά το οποίο έφωτεινικά κι' αραβωνιάστηκα και έπειτα από λίγον καιρό ξαναγύρισα στο Παρίσι.

Το ίδιο πρωί της άφιξής μου είδα να φτάνει στο σπίτι μου ο δυστυχισμένος μου αντιγραφέας, εκμηδενισμένος και συντετριμμένος. Είχε αδυνατίσει, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα από τα δάκρυα και είχε τους κροτάφους του βαρυνόμενους.

—Κόρι, μου είπε, θα με συγχωρήσετε που έρχομαι έτσι... μ' έβρισκες πάντοτε τόσο καλός... 'Η κόρη μου πε... πεθαίνει!...

—Τι λέτε!... φώναξα με ευγένεια παρά με συγκίνηση.

—Βρίσκεται στο νοσοκομείο, κύριε... εξακολούθησε ο γέρος.

—Ερχομαι να σας παρακαλέσω... να σας πω...

Στο σημείο αυτό στάθηκε τραυλίζοντας μπερδεμένος, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, και έβγαζε φωνές:

—'Η κόρη μου οδσ αγαπά!...

Και χωρίς να μου δώσει καιρό να συνέλθω απ' αυτή την αλλόκοτη αποκάλυψη, άρχισε να μου διηγείται μια περιεργή και συγκινητική ιστορία αγάπης, τόσο συγκινητική, ώστε, όταν έτελειωσε, τα μάτια μου ήταν γεμάτα δάκρυα.

—Θέλετε να την δείτε; με ρώτησε τότε. Βλέποντάς σας θα γινόταν ευτυχισμένη. Δεν της μένουν παρά λίγες βδομάδες ζωής ακόμα...

—Ετσι, 'δστερ' από τρία τέταρτα, βοσκόμενοι στο νοσοκομείο. 'Η άρρωστη, όταν μπήκα στην αίθουσα, διάβασε κάποιο βιβλίο. Μόλις με είδε, το άφησε, ανασπρόθηκε στο κρεβάτι της και άρχισε να με κυττάζει έκστατα...

Πόσο με συγκίνησε... 'Η γοητεία του θανάτου ήταν απλόμενη στο πρόσωπό της, —η γοητεία ενός προφύγου και ώριμου θανάτου... Τα μάτια της, όπου ζωγραφίζονταν οι αγωνίες, φωτίστηκαν μόλις με είδε και ή χαρά της μ' έκανε ν' αποστήθω, φωτισμένη με είδε και ή λαβή δι' ο πατέρας της μου είχε μιλήσει για την αγάπη της και άρχισε να μου διηγείται κι' ή ίδια το μικρό και γλυκό της μυστήρισμα... 'Ω!... πόση έκτασή του...

σι, πόση απειλίσια έκλεινε ο έρωας της προς μένα...

—Όταν τελείωσε, με φωνή που έτρεμε, με ρώτησε:

—Και σεις... και σεις... δεν αισθανθήκατε ποτέ τίποτε για μένα;

—Τί να της πω; Τί να κάνω; 'Αν της έλεγα την αλήθεια, θα νόμιζαν δημόσις της, ενώ με το ψέμμα μου θα την παρηγορούσα...

—'Ο οίκτος μου λοιπόν μ' έκανε να της απαντήσω:

—'Εγώ;... Μά ναι, οδσ αγαπάω άφύτου οδσ γνάφισα...

—'Αλήθεια; ρώτησε με αγωνία εκείνη.

—'Αλήθεια.

Και είδα τότε στο πρόσωπό της να ζωγραφίζεται όλη ή χαρά τή θανάτου, όλη ή χαρά των απελπισμένων. Και εκείνη τη στιγμή, μόλις δεν την αγαπούσα, έννοιωσα μέσα στην ψυχή μου όλη τη γλυκύτητα της καλοσύνης και των μεγάλων θυσιών...

Δυστυχώς δεν ξέρω τί την έκανε τις άλλες ήμέρες ν' αποβάλλει για την αλήθεια της δεσβαίσεώς μου και μου είπε:

—Με αγαπάς πράγματι ή ο, ώστε να με κάνεις γυναίκα σου;

—Εγώ της ώρκιστηκα και τη δεσβαίωσα ότι θα ήμουν πρόθυμος να την παντρευτώ. Μά μερα μάλιστα ή γλυκύτης της ήταν τόσο, ή ευτυχία της τόσο βαθειά, ώστε δεν έδισσα να της δώσω όλη την ευτυχία... θα μου στοίχιζε τόσο λίγο, άλλωστε νο! άφου ή δυστυχισμένη ήταν καταδικασμένη να πεθάνη... Και της είπα:

—Θα παντρευτώμε!

—'Η χαρά της ήταν τρομερή. 'Η όψη της φωτίστηκε άπλως από μια υπερόχη λαμπρότητα και ενώ με έσφιγγε πάνω στο στήθος της, ενώ γέλυσε και κλαίγε και ενώ μου έφτυριζε λεί για υπερέτατης λατρείας, έννοιωθα πώς έδιναν στο φτωχό αυτό πλάσμα τη μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής.

—'Αρχισα λοιπόν να έτοιμάζομαι για το γάμο, χωρίς να ήμουν τήν άδεια της μηνστής, γιατί ήξερα πώς θα με συγχωρούσε άμέσως.

Εκείνη, κατά τη διάρκεια των εβδομάδων που επακολούθησαν, έφερε μέσα σέ έκστασι. Μία βαθειά όμορφιά, μία θαυμασία όμορφιά είχε άπλωθεί πάνω της σαν φωτιστέφανος.

Τέλος ή ήμέρα του γάμου έφτασε. Έστησαν ένα βωμό μέσα στο δωμάτιό της και της φόρεσαν το λευκό φόρεμα των μελλοντιώνων. 'Η φτωχή νέα, μέσα στην ευτυχία της, άχτινοβολούσε γεμάτη χαρά, σαν μία μέρα του Μαΐου, που γέρνει προς τη δύση της, την ώρα που μιά θλιβερή δόξα απλώνεται πάνω από τους λόφους και τα λευκά δέντρα που αταλά-αταλά στα κλώνια τους.

Θα έζησε τουλάχιστον είκοσι χρόνια μέσα στην ώρα εκείνη... Τι θυμώμαι ακόμα όπως ήταν, την ξαναβλέπω... 'Ενα χαμόγελο άγας άνθιζε στα χείλη της, ενώ μου έσφιγγε τρέμοντας το χέρι και άνοιγε ευτυχισμένη τους νυαμούς του ιερών, ο οποίος εύλογησε την ένοσή μας.

—Επειτα ξανάτεσε στο κρεβάτι της, γιατί ή συγκίνηση την είχε εξαντλήσει... Τριφερά μου ψιθύριζε τα γλυκύτερα έρωτικά λόγια, όνειρευόταν και με έφτυσε κοντά στα χείλη της...

Μά ο ίσκιος του θανάτου είχε άρξισι πεία να πέσει από πάνω της...

Τα μάγουλά της και οι κροτάφοί της είχαν βαρύνει... Αδύτη όμως δεν έβλεπε, δεν αισθανόταν ότι το τέλος της έλησίαζε... Έξακολουθούσε να μ' αγαπά, να είναι ευτυχισμένη. Τα μαλλιά της έλαμπαν κάτω απ' τις δαντέλλες και το γομφίλο πρόσωπό της την περιέβαλε σαν μία ούρανια νεφέλη.

Κατά το βράδυ μου έπιασε το χέρι και ψιθύρισε:

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΒΡΙΣΑΚ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Ο 'Υδόν ήταν ένας νέος ψαράς, ένα γερό κι' αξιοπαλληκάρι που πάλεψε με τις τρικιμίες και τα κύματα κάθε μέρα για να εξασφαλίσει το ψωμί του σπιτιού του. Κάτω απ' τα ταπεινά ρούχα του έκρυβε μία απλή και γενναία καρδιά που σπάνια θα την έβρισκε κανείς κάτω απ' τα παρουσιωμορφωμένα στήθη των ισχυρών και των μεγάλων της γης.

Ήταν πολύ δυνατός και λογαριαζόταν ως ο τολμηρότερος απ' όλους τους δέροντας με τη θάλασσα. Όλοι τον ήξεραν γι' ανοιχτόκαρδο και σις ώρες του ψαρέματος τραγουδούσε παλιά τραγούδια της θαλασσινης ζωής, σε σκοπούς νοσταλγικούς.

Άξαφνα ο εύθυμος 'Υδόν έγινε με μιάς σκεφτικός και μελαγχολικός. Είχε έρωτευτεί μία κόρη δεκαοχτώ χρονών με μεγάλα μαύρα μάτια και με γλυκιά φροσιγονομία. Καταγόταν κι' αυτή, όπως κι' ο 'Υδόν, από οικογένεια ψαράδων. Ο πατέρας της ήταν από τ' ατρώμητα εκείνα παλληκάρια της θάλασσας, που εινε έτοιμα να θυσιάσουν σε κάθε περίπτωση τη ζωή τους για τον άλλον, αφηφώντας τους κανόνες.

Ο νέος παρατήρησε ότι ή Κλαυδία — έτσι την έλεγαν την κόρη — του φερόταν με κάποια έλευθερία και μία μέρα, παίρνοντας θάρρος, της εξομολογήθηκε τον έρωτά του.

—Τι δεν έμαδες ότι χτές με ζήτησε ο Κερδέκ για γυναίκα του; απ' τον πατέρα μου κι' από σήμερα είμαι αραβωνιασμένη μαζί του; του απάντησε ή νέα με χαμόγελο.

—Όποτε δεν μ' αγαπούσες, δεν μ' αγαπάς λοιπόν; ρώτησε μ' αδύνατη φωνή ο 'Υδόν, ενώ έννοιωθε τα πόδια του να κλονίζονται.

—Φυσικά σ' αγαπούσα κι' ακόμα σ' αγαπώ, του αποκρίθηκε εκείνη άπλοικά. Σκοπεύω μάλιστα να σε καλέσω ως μάστουρα την ήμέρα των γάμων μου...

Ο 'Υδόν έμεινε βουδός, άμυλτος, σαστισμένος...

Η καρδιά του ήταν βαρειά... Τώρα πεία καταλάβαινε ότι εκείνο που είχε έμπνευσει στην Κλαυδία με την καλοσύνη της καρδιάς του και με τη σταθερότητά του χαρακτηρίζον τον δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μία απλή φίλια. 'Η κόρη των ψαράδων δεν αγαπούσε αυτόν αλλά τον άλλον, τον Κερδέκ, ένα νέο με γλυκιά και περήφανη φροσιγονομία, που έκανε την ίδια δουλειά με τον 'Υδόν.

Από εκείνη την ήμέρα ή ζωή του 'Υδόν μετεβλήθη σε αληθινό μαρτύριο. Έξοιδος μακριά απ' όλους, θρηνώντας το σβυσμένο όνειρό του, απελπισμένος από την τύχη του. Εκείνη όμως που άποφύεγε περισσότερο απ' όλους να ανταμώσει στο δρόμο ήταν ή Κλαυδία. 'Υστερ' από την τελευταία συνάντησή μαζί της, δεν ήθελε να την ξαναδεί. Φοβόταν μην παραφροσθί... Δεν είχε πεία την πρώτη έμπιστοσύνη στον έαυτό του.

Η Κλαυδία στο μεταξύ έτοιμάζε χαρούμενη τα προικιά της και —Μ' αγαπάς, Ζάκ;... 'Αγαπάς τη φτωχή σου φίλη;... Θεέ μου!... Θα ήθελω πολύ... Αισθάνομαι ότι δεν μπορώ να πεθάνω... Δεν πρέπει να πεθάνω...

Η φωνή της ακουγόταν σαν να έρχόταν από τους κόσμους του υπεράσπου. Κρατούσε το κεφάλι της άκίνητο, ενώ το κορμί της είχε άρξισι πεία να παγώνει... Σέ λίγο ξαναείπε:

—Δεν μπορώ να πεθάνω!...

Ένα άριστο χαμόγελο, ένα χαμόγελο άτελείωτο απλώθηκε στο πρόσωπό της, σαν όνειρο μακαριότητος. 'Η καρδιά μου ήταν έτοιμη να σπάσει απ' τη συγκίνηση.

—Σ' αγαπώ... ξανασέτε πάλι... Θα πάμε να ζήσουμε στην έσοχή, ανάμεσα σ'αβς βιοτέτες.

Και λέγοντας αυτά, έγειρε το κεφάλι της σ'αβς άμους της και έβλεπε τα γλυκά μάτια της για πάντα...

Αυτός ήταν ο πρώτος μου γάμος και ή καλύτερη άσφαλώς πράξη της ζωής μου.

J. H. ROSNY

περίμενε με καρδιοχτύπι την ήμέρα που θα σμίγε με τον αγαπημένο της για να περάσουν μαζί ευτυχισμένα ολόκληρη τη ζωή τους.

Μία νύχτα ή θάλασσα ξαφνικά άγριεψε. Ο άγέρας ούρλιαζε φροσιωμένα. Τα κύματα χτυπούσαν στην άκτι, έσκαζαν και βροντούσαν σαν κανόνια. Μεγάλα μαύρα σύννεφα κυλούσαν ψηλά στον ούρανο και άστρατες αβλάκωναν τον σκοτεινιασμένο ορίζοντα. Νύχτα Κολάσεως!...

Το μικρό χωριό των ψαράδων ήταν άνατάτο. Αδύτη τη βραδιά περιμένονταν να γυρίσουν οι ψαράδες που είχαν βγει από νωρίς σ' ανοιχτά. Μόλις ξέσπασε ή θύελλα, μάνες, γυναίκες και παιδιά άφησαν τα σπύτια τους κι' έτρεξαν στο γυαλό.

Ανάμεσα στα δυστυχισμένα εκείνα γυναικόπαιδα, που φάγναν με αγωνία στα βάθη της φουρτουνιασμένης θάλασσας, βρισκόταν και ή Κλαυδία.

Σέ λίγο φάνηκαν από μακριά ή βάρκες των ψαράδων. Μία ύψωνόταν στην κορυφή των κυμάτων και μία χανόνταν σε μαύρα, ύγρά βράθρα. Ο άέρας έφερονε ως την άκτι τις φωνές των ψαράδων και σ' αυτές άπαντούσαν τα κλάματα και τα σκουέματα των γυναικών.

Άξαφνα, σε απόστασι διακοσίων μέτρων από την παραλία, κάποια από τις βάρκες χτύπησε με όρημ άπάνω σε μία βραλο κι' άνοιξε στα δύο! Οι άντρες που βρισκόνταν μέσα, ούχτηκαν στη θάλασσα, χάθηκαν ανάμεσα στα θεόρατα, λυσσασμένα κύματα.

Η Κλαυδία άφησε τότε μία φωνή σπαρακτική, γιατί μέσα στη βάρκα που βούλιαξε είχε διακρίνει, μαζί με τους άλλους, και τον αραβωνιαστικό της. Θέλησε να ούχτη άπ' τη λύπη της στη θάλασσα, μά ο 'Υδόν, που έτεκε κοντά της, έτρεξε και την κράτησε με τα γερά του μπράτσα.

—Κλαυδία, τί ζήτης να κάνης; Στάσου, για το Θεό!...

Η νέα ύψωσε τότε άπάνω του τα μεγάλα της μαύρα μάτια, ύγρά από τα δάκρυα, και του έλε με φωνή αγανάη:

—Γλύτωσέ τον, 'Υδόν!...

Κι' έπειδή ο 'Υδόν την έκνιτταζε σαν να μην καταλάβαινε τί του έλεγε, του πρόθεσε:

—'Αν τον γλυτώσης, ούχίζομαι πώς έσένα θα πάρω άντρα μου!...

Τα μάτια του φωτίστηκαν. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έφραξε τη βάρκα του μέσα στο νερό και, τραβώντας τα κοινά μ' όλη του τη δύναμη, διευθύνθηκε προς το μέρος του Κερδέκ.

Τό θέαμα που παρουσιάζονταν τώρα μπρός στα μάτια των ψαράδων και των γυναικών ήταν φοβερό. Είκοσι φορές ή βάρκα του 'Υδόν κινδύνεψε να κατασυντριβή άπάνω σ'αβς βράχους.

Ο 'Υδόν όμως δεν έκανε το θάρρος του, αλλά πάλεψε σαν αληθινό στοιχειό με την τυφλή μανία της θάλασσας. Οι χωριανοί του τον παρακολούθουν από την άκτι με αγωνία.

Επ' τέλους κατόρθωσε να φτάσει στο μέρος όπου ο Κερδέκ πάλεψε με τα κύματα, παγωμένος, χτυπημένος πάνω σ'αβς βράχους, γεμάτος αίματα, με την ψυχή στα δόντια. Ο 'Υδόν τον άρπάξε άμέσως με τα στιβαρά του χέρια και τον έσπλωσε μέσα στη βάρκα του.

Ο Κερδέκ λιποθύμησε άμέσως. Σέ λίγο όμως συνήρθε. 'Ανοιξε τα μάτια του, κύτταζε τον σωτήρα του και του έλε με φωνή αδύνατη:

—'Α! Σ' ευχαριστώ, 'Υδόν... Σ' ευχαριστώ!... Μ' έσωσες από το θάνατο...

—Καλά, καλά! Έκανε ο 'Υδόν χαμηλόφωνα. 'Ανθρωποι είμαστε και πρέπει να βοηθώμαστε άναμεταξύ μας...

Κι' εξακολούθησε να παλεύει με τα κύματα. Στο μεταξύ έφτασε άπό την παραλία κι' άλλη βάρκα. 'Ετσι μπόρεσαν κι' έφτασαν στη στεριά. Ο 'Υδόν βοήθησε τον Κερδέκ να βγει έξω, τούδωσε ύστερα το χέρι και τούπε με άπλόητα:

—Θυμήσου να πής στην Κλαυδία ότι δεν δέχομαι την πρότασή της...

Και, γρήγορος σαν άστρατη, πριν προφτάσουν οι άλλοι να τον έμποδίσουν, ούχτηρε μέσα στη θάλασσα!...

Η φιλοτιμία του δεν του επέτρεπε να δεχτεί τη θυσία της κόρης, αλλά κι' ή καρδιά του δεν τον άφηνε να ζήσει χωρίς αήτην...

ΛΟΥΪΣ ΒΡΙΣΑΚ

ΕΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ!...

οικογενειακές χαρές, όταν άξαφνα γονιτεύθηκε από τη χάρι του άνδρός, ο οποίος έμελλε να γίνει σύζυγός της. Μά μόλις παντρεύτηκαν, εκείνος άρχισε, ή μάλλον ξανάρχισε τα ξενύχτια του και γύριζε στο σπίτι του έλεινός από το κρασί.

Έτσι ή οικογενειακή ζωή είχε καταντήσει κόλαση για την Άννα, ή οποία, παρ' όλο το θάρρος της, έννοιωσε ότι θα πέθαινε από την άπελυσία της. Προσπαθούσε με γλυκύτητα και με ικεσίες να φέρει τον άνδρα της στην ίσιο δρόμο, μα αυτός δεν άκουγε τίποτε. Στο τέλος, νοιώθοντας ότι όλες της ή προσπάθειες πήγαιναν χαμένες, είχε αποφασίσει να ξαναγύριζε κοντά στους γονείς της, όταν έξαφνα κατάλαβε ότι έπρόκειτο σέ λίγο να γίνει μητέρα.

Ο έρχομός στον κόσμο αυτού του παιδιού ήταν για την Άννα ή παρηγοριά για τις δυστυχίες της, αν όχι ή εύτυχία. Ξανάκανε θάρος και γεμάτη αυτοπεποίθηση έλεγε:

—Θα έργασθώ για το παιδί μου, θα το μεγαλώσω και θα το κάνω καλό και τίμιο άνθρωπο.

Κι' έτσι, από την ήμέρα που γέννησε, ή Άννα έγινε ή πιο κατεργική γυναίκα. Ούτε μιά μεμνημορία, ούτε ένα παράπονο δεν έδινε ποτέ από το χεϊλή της. Δεν έννοιωσε πειά ούτε τις δυστυχίες, ούτε τις στερήσεις κι' ή σκέψις της όλη ήταν προσηλωμένη στο παιδί της.

Νύχτα και μέρα, σκυμμένη πάνω από την κούνια του, παρακολουθούσε τον ύπνο του ή θαύμαζε τις όμορφιές του μικροσκοπικού σώματός του. Το γέμιζε χάδια κι' αγάπη και ξεχνούσε ότι δεν είχε στον κόσμο σχέση με το παιδί της.

Ένα πρωί ο σύζυγός της γύρισε κατά τα χαράματα, με το πρόσωπό του έλεινός και τσαγκουρινισμένο και με τα ρούχα του ξεσκονισμένα. Ήταν χλωμός και τα μάτια του ήταν βλοσυρά. Έκρυψε βιαστικά μερικά χρυσά νομίσματα σ' ένα συρτάρι κι' έπειτα έδγαλε το σκακάκι του. Ή Άννα έδγαλε τότε μιά κρανή, βλέποντας πως το ποικιμισό του ήταν γεμάτο αίματα.

—Είσαι πληγωμένος; τον έρώτησε.

—Δεν έχω καιρό να σου δώσω εξηγήσεις! της απάντησε άπτομα. Έτοιμάσε μου μόνο άμείσως μιά ταξιδιωτική βαλίτσα, γιατί θα φύγω για μερικές ήμέρες.

—Αχ! Θεέ μου! φώναξε ή Άννα. Κάτι κακό θα έκανε.

Εκείνος έντομεταξύ ντυνότανε βιαστικά και πλενόταν άλοένα για να βγάλει από πάνω του και την τελευταία κηλίδα αίματος....

Έξαφνα έγινε πελιδνός, γιατί χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Μήν άνοιξεις! είπε στη γυναίκα —ου με φωνή πνιγμένη. Μά τα χτυπήματα έξακολουθούσαν, δυνατότερα τώρα. Και σέ λίγο ή πόρτα παραβιάστηκε και τέσσερες άστυνομικοί όρμησαν μέσα, συνέλαβαν το σύζυγο της Άννας και τον έδεσαν.

Κατέσχεσαν επίσης τα ρούχα του, τη βαλίτσα καθώς και τα χρήματα και τα κοσμήματα, τα όποια ό έγκληματίας είχε κρύψει μέσ' στο συρτάρι.

Όταν τον όδήγησαν στην άνάκριση, βλέποντας πως ήταν χαμένος, άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι με τη βοήθεια ενός άλλου κακούργου, είχε δολοφονήσει μιά γορή για να την κλέψει. Διηγήθηκε μάλιστα με κυνισμό όλη τη σκηνή του έγκληματος και τις φραγές του λεπτομέρειες. Έγστερ από λίγον καιρό δικάστηκε και καταδικάστηκε σέ θάνατο.

Οι άστυνομικοί συνέλαβαν το σύζυγο της Άννας...

Από την ήμέρα της συλλήψεώς του, ή Άννα, τρελλή από την ντροπή και την άπελυσία, για ν' άποφύγει τα βλέμματα των παρ' όγων, κλεινόταν μέσα στο σπίτι της και δεν έδινε έξω παρά μόνο τη νύχτα για ν' αγοράσει τ' άπολύτως άναγκαία για να μην πεθάνει της πείνας. Είχε άρνηθή να γυρίσει κοντά στους γονείς της και μόνη μαζί με το παιδί της, περνούσε τις ήμέρες της και τις νύχτες της κλαίγοντας. Ήξερε βέβαια πως ό σύζυγός της ήταν ένοχος και ότι τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει, κι' έν τούτοις κόνιγε να πεθάνει από την άπελυσία της όταν έμαθε τη μοίρα άποφύγει του δικαστηρίου.

Γονάτισε μπρός στην κούνια του παιδιού της και ψιθύρισε με λυγμούς:

—Φτωχό μου παιδί, συνώρεσέ με που σ' έφερα στον κόσμο...

Και τα δάκρυα της φτωχής μητέρας έπεφταν άπάνω στα δάκρυα του μικρού, που έψηνιζε από τη θερμότητά τους.

Μ' ένα βλέμμα όριστο κίτταξε γύρω του για ν' άντιγράψει το πρόσωπο της άγαπημένης του μητέρας.

Φτωχό και δυστυχισμένο πλάσμα!... είπε εκείνη. Ή μοίρα σου το έγραψε να γίνης παιδί ενός δολοφόνου, για να σέ βοηθή ή άμια του πατέρα σου σ' όλη σου τη ζωή!... Ω! αν ήταν δυνατόν!... και με το αίμα μου άκόμα θα εξαγόραza τη ντροπή σου!... Μα όλα χάθηκαν πειά για σένα!... Ή ζωή σου καταστράφηκε από την κούνα σου!... Τίποτε δε μπορεί να σέ σώσει!... Μιά μέρα θα μάθης την αλήθεια για τον πατέρα σου και την ήμέρα εκείνη θα καταρσής τη στιγμή που σέ γέννησα!... Θα έπρεπε να πεθάνης για να σόηση αυτή ή κηλίδα από τ' όνομά σου!

Και μ' αυτή τη σκέψη μιά λάμψις χαράς πέρασε από το βλέμμα της Άννας. Μιά μέθη την έννοιωσε με την ιδέα του θανάτου και της λήθης και παίρνοντας το παιδί της μέσα στην άγκαλιά της, άνιωσε να το φιλάει με πάθος.

—Θα πεθάνουμε μαζί, άγαπημένο μου, έλεγε, αφού δεν μπορείς με πειά να ζήσουμε... Μα πως να πεθάνουμε;... Πως να πεθάνουμε;... Έσύ τουλάχιστον δεν πρέπει να ύποφέρης...

Και άναλογίστηκε το Σηκουάνα, όπου θα μπορούσαν να πνιγούν, μα άμέσως έδωξε την ιδέα της αυτοκτονίας αυτής με φρεν.

Το δηλητήριο την έτρόμαξε, ή άσφυξία έπίσης.

Και έξαφνα φώναξε:

—Είμαι λοιπόν κι' εγώ τέρας σάν τον άντρα μου και θέλω να σέ σκοτώσω, παιδί μου... Όχι!... Όχι!... Δεν είμ' εγώ κακούργα!... Είμαι τρελλή!... Όχι!... Όχι!... Έσύ, παιδί μου, θα ζήσης, θα ήνής τίμιος άνθρωπος και δεν θα μάθης ποτέ το έγκλημα του πατέρα σου... Μονάχα εγώ θα ύποφέρω... Θα ύποφέρω όμως για σένα και δεν θα παραπονεθώ ποτέ!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... μη μ' εγκαταλείψεις!... Δόσε μου το άπαραίτητο θάρρος για να κάνω σ' τη θυσία!...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ή Άννα έδγαλε το μωρό από το σπάργανό του, το σήκωσε ψηλά και το κίτταξε με πάθος, σάν να ήθελε να κρατήσει ζωγραφισμένη για πάντα μέσα στη μνήμη της την εικόνα του...

Έπειτα άρχισε να το φιλάει τρελλά και να το σφίγγει με λ' όχάρα στην άγκαλιά της...

Έγστερ από λίγο στάθηκε και κίτταξε έξω...

Είχε άρχισει να νυχτώνει πειά.

Τότε ή Άννα έδγαλε από το ντουλάπι της μιά λευκή μπετα-δίστινη φορεσιά και άρχισε να ντύνει το παιδί της με γούστο και με προσοχή, σταματώντας κάθε τόσο για να κλάνη, σάν να το νεκροστόλιζε.

Το έβαλε τέλος στο λαμόμιά όραία χρυσή άλυσίδα, την όποια φορούσε κι' ή ίδια, όταν ήταν κορίτσι...

Έπειτα, παίρνοντας ένα μεγάλο σάλι, τύλιξε μέσα το παιδί, κατέθηκε τη σάκλα και βγήκε έξω.

Στην άρχή βάδισε στην π' νη. Έπειτα, βλέποντας πως είχε άκόμη λίγα χρήματα, πήρε ένα άμάξι και έβιζε σάν άμάξι να την όδήγησει σέ μιά μακρινή συνοικία. Σ' όλο το δρόμο, το

ΑΛ'ΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τα φαντάσματα των νερών. Πώς φαντάζονται οι Κρητικοί τις Νεραΐδες. Οι νεραϊδοχοροί. Το νεραϊδοθύσμα. Η ιστορία του χωριού που χόρεψε με τις Νεραΐδες. Το χρυσό πετρί. Ή Νεραΐδες και τα μωρά. Γιατί τα πνίγουν. Ή μαμή που καταράστηκε τη βατραχίνα. Στε παλάτι της Νεραΐδας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερ που γιορτάζουν και άγιάζουν τα νερά, θα σάς διηγηθώμει κάτι για τα φαντάσματα, που βγαίνουν στα ποτάμια τις νύχτες. Αλλά κυρίως είνε ή Νεραΐδες.

Οι Κρητικοί τις φαντάζονται σάν γυναίκες ντυμένες άσπρα, που βγαίνουν τα μεσάνυχτα όπου είνε νερά, βόρσες, ορύκτα, γυροπόταμια, εκολήμπετες, ή στα έδιασταύρια του δρόμου, στα σταυροδρόμια.

Στα νερά ή πλύνουν τα ρούχα τους ή Νεραΐδες ή χυθίνουν.

Τού άνθρώπου που θα τις ίδι ή θα μιλήσει του παίρνουν τη φωνή. Καμιά φορά τον φουσούνε και χάνει και το μυαλό του και τότε λέει ό κόσμος:

—Αυτός έπαθε από «νεραϊδοθύσμα».

Αν τύχη να πέση ό διαβάτης άπάνω στο χορό τους, τον πνίγουν, τον βάζουν στο χορό κι' αυτόν κι' άρχίζουν να τον χορεύουν όλη νύχτα, ώπου να κραξη ό μύθος «κούκλινς» (πετεινός).

Ένας χωριάτης μιά φορά πήγε να πάρη τα μεσάνυχτα νερό από μιά βρύση. Σ' ένα σταυροδρόμιο όμως είχε στήσει χορό ή Νεραΐδες κι' έπεσε άπάνω τους χωρίς να το καταλάβη. Τόν άρπάζουν λοιπόν και τον βάζουν στο χορό. Έπειτα άρχισαν να τον κερνούν μ' ένα χρυσό ποτήρι.

Ο πονηρός χωριάτης όλη τη νύχτα δεν μίλησε. Πήρε όμως το χρυσό ποτήρι και το έβαλε κοφρά στην τσέπη του. Σάν άρχισε να φωτίζει ή μέρα και να λalάη κι' ό πετεινός από ένα κορινιό χορού, ή Νεραΐδες κόψανε το χορό. Μά μιά άμ' αυτές τούδες είπε:

—Μη φοβάστε, είνε ό κόσμος.

Ή Νεραΐδες άρχισαν τότε να ξαναχορεύουν. Σέ λίγο λalάει άλλος πετεινός. Αυτός ήταν πειά ό μαύρος κι' άμέσως ή Νεραΐδες χάθηκαν.

Ο χωριάτης τότε, όλος χαρά, βγάζει από την τσέπη του το χρυσό ποτήρι να το ίδι...

Μά ή χαρά του κόπηκε άμέσως.

Το χρυσό ποτήρι ήτανε τ'... άνύχι του γαδάρον!...

Έπίσης στην Κρήτη πιστεύουν ότι ή Νεραΐδες κλέβουν τα μωρά παιδιά, από τις κοινές των μανάδων των, πάνε τα πνίγουν και τα ξαναέρχουν στην κούνια τους πνιγμένα.

Μιά φορά, μιά μαμή έβλινε σ' ένα ποτάμι. Άξαφνα πετάχτηκε στα πόδια της μιά βατραχίνα γκαστρωμένη. Ή γορή φοβήθηκε και της είπε:

—Άδικο να σου λάχη, που μ' έφρόβισες, και να μη γεννήσης ώπου να έρθω να σου πιάσω το παιδί.

Γιά κακή όμως τύχη της γοράς ή βατραχίνα ήτανε Νεραΐδα και, μιά βραδιά, κοντά τα μεσάνυχτα, άκούει χτύπους στην πόρτα της. Βγαίνει έξω και βλέπει ένα χωριάτη μ' ένα μουλάρι.

—Έλα, κορά μαμή, της λέει αυτός, να πάσης το «κοπέλι» γιατί κοιλοπονάει ή γυναίκα μου.

Καβαλλικεύει στο σαμάρι ή μαμή, άνεβαίνει κι' εκείνος πιασκά-πιασκά, της δίνει μιά της μούλας κι' αυτή άρχνάει να πηδάει βονά και λαγκάδια, ώπου φτάσανε σ' ένα φαράγγι, κοντά στη όρξα ενός δέντρου, όπου ξεπέφταν.

Ή γορά, τρομαγμένη, δεν μίλαγε. Ο χωριάτης χτυπάει τη γη, σφίχεται αυτή στα δύο, και μπαίνουν μέσα σ' ένα όμορφο παλάτι στρωμένο και στολισμένο με μεταξοτά. Έκει, σ' ένα πλούσιο κρεβάτι, μιά Νεραΐδα κοιλοπονούσε, άσπρη σάν τις άχτίτες του ήλιου.

—Α, καϊμένη μαμή, της λέει, μ' έσκασες ώπου να ροθής. Μ' έκασε ή κατάρρα, που μούπες στο ποτάμι: να μη γεννήσω όσο νάρθης.

Ή γορά μιλά!

Σέ λίγο ή Νεραΐδα γεννάει μιά... κοκολούθα!

Ο άνθρώπος, ό Νεραΐδος να πούμε, που ήταν χαμένος εως την ώρα εκείνη, να και μπαίνει άξαφνα βυστώντας ένα μωρό στην άγκαλιά του.

Γοήγορα-γοήγορα το σφίγγει στο λαμό, κρατώντας το άπάνω από το γεννημένο κοκολούθι, ώπου έσταξαν τρεις σταλαγμα-νές αίμα από τη μύτη του.

Άμέσως το κοκολούθι σχίστηκε και βγήκε από μέ-σα ένα Νεραϊδάκι, σάν τ' αστάλαγα τα χιονιά.

Ή μαμή περιποιήθηκε τη λεγόνα, θέλοντας και μή, κι' έγστερ ξαναγύρισε στο σπίτι της.

Την άλλη μέρα έμαθε πως πνίξαν ή Νεραΐδες το μωρό μίς άνιμής της!...

παιδί δεν είχε έκαλλήσει το στομάχι του από το μητρικό στήθος, λέει κι' ήθελε ή Άννα να του δώσει, μαζί με το γάλα της, όλη της τη ζωή.

Τέλος κατέθηκε άπ' τ' άμάξι σ' ένα μέρος έρημο και σκοτεινό.

Ή φτωχή μητέρα σκέφτηκε μερικά λεπτά και έπειτα έξακολούθησε το δρόμο της κι' έτρεψε λαχανιασμένη μπρός σ' ένα μεγάλο κήφο. Εκεί χτύπησε τη βαριά πόρτα, ή όποια άνοιξε σχεδόν άμέσως και με βήμα άργύ ή δυστυχισμένη μητέρα διάσχισε την άβλη, σφίγγοντας το παιδί στο στήθος της.

Ή Άννα βρισκόταν στο Άσυλο των Όρφανών και εγκαταλείμενων παιδιών.

—Κόρη, είπες ή μητέρα με φωνή που έτρεψε, στόν υπάλληλο, μπρός στον άπολο βοήθηκε σέ λίγο, αυτό το παιδί το βρήκα προ μ' όης άρας έπάνω σ' ένα πάγκο...

Μά δε μπορούσε να πη περισσότερα.

Ο υπάλληλος, χωρίς να την προσέξει, χτύπησ' ένα κουδούνι και μιά γυναίκα μπήκε σέ λίγο, ή όποια έγδυσε το παιδί.

Το κίτταξαν κι' έπειδή δεν βρήκαν έπάνω του κανένα σημάδι, το ξανάπνυν άμέσως και του φόρεσαν άλλα ρούχα.

Από τη στιγμή εκείνη, το παιδί της Άννας δεν ήταν πειά το παιδί του δολοφόνου...

Ήταν ένα άγνωστο παιδί, που είχε το δικαίωμα να γίνει τίμιος άνθρωπος, χωρίς να το έμποδίζει σ' αυτό το αόριστο του πατέρα του...

Αφού ή Άννα έβριζε στο παιδί της ένα τελευταίο βλέμμα, γεμάτο άπέραντη αγάπη, έκανε μερικά βήματα για να βγή έξω, μα μιά άκατανόητη δύναμις την έκάραωσε εκεί, μπρός σ' αυτό το παιδί.

Όπότε, καταβάλλοντας μιά στεγνή προσπάθεια, αφού το φίλησε με λατρία για τελευταία φορά, βγήκε έξω...

Ο ύποπτος δόρυθος της πόρτας, ή όποια έκλεισε πίσω της, έκανε την κρανή της, κρανή κατάρας, έναντιόν αυτού του κόσμου, ό όποιος είχε καταδικάσει το παιδί της να γίνει ή όρφανή ή άτιμη...

Την άλλη μέρα βόρχαν το πτώμα της στις δ-χτες του Σηκουάνα...

Ή δυστυχισμένη γυναίκα είχε πνιγεί, μα αν έν' αλήθεια ότι ό πεθαμένος βλέπουν σ' αυτόν τον κόσμο εκείνος που άγατούν, σίγουρα ή ψυχή της Άννας θ' αναγυλιάζει, βλέποντας το παιδί της, που είνε σήμερα ένας τίμιος κι' εύτυχισμένος άνθρωπος...

Ή θυσία της μητέρας του είχε εξαγοράσει το έγκλημα του πατέρα του!...

JACK MORAND

ΑΤ' ΕΛΟ ΚΙ' ΑΤ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα έδου του κόσμου)

Η γελόντο κ' ό ρ η.—Πώς είνε αυτός ό κίος που με βόηκε πολύ ένδιαφέρουσας;

Ο σ' εν ο δ' ό σ' τ η ς.—Ένας... άρχαιολόγος!

Σ' ένα γάμο: Ο παπ' ας.—Και ή γυνή όφείλει ν' άκολουθή τον άνδρα της παντοί.

Η νύφη.—Αδύνατον, παπά μου. Ο άντρας μου είνε... καπνο-δωροκαταρτιστής!...

Μεταξύ φίλων: Παντρεύτηκε για να ζήσω μιά ήσυχη ζωή.

—Τι σίμπτωσης! Κι' εγώ σήμερα πήρα διαζύγιο για τον ίδιο λόγο...

Μεταξύ δυό δεσποινίδων: Τού είπα ότι δεν θέλω να τον βλέπω πειά στα μάτια μου.

—Κι' εκείνος τί έκανε; —Έβρισε τη λάμπα!...

Στο σχολείο: Για λέγε μου, παιδί μου, τί είνε πόλεμος;

—Όταν... μιλάει ή μαμά μου με τη μαμά του μπαμπά μου!...

Παιδί με μέλλον: Σέ παρακαλώ, μπαμπά, να μου δανείσης δέκα φράγκα και να μου δώσεις μοναχά τα πέντε.

—Γιατί, παιδί μου; —Γιατί θα μου χρωστάς πέντε, θα σου χρω-στά ήλτα πέντε κι' έτσι θα... πατώσουμε!...

Ο δικαστής: Κατηγορείσαι ότι έκλεψες δυό δαχτυλίδια με πρλίλλαντα και σ' ήπαστηρίσεις ότι είσαι άθώος.

—Όχι. —Γιατί; —Γιατί μόν' ζητάει το ένα δαχτυλίδι!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ

Από τον καιρό του Νώε ως σήμερα. Οι 'Ηρακλείδαι παίζουν τη ζωή τους σε λαχεία! Η θυσία της Μακαρίας. Τα λαχεία και η Γαλλική Επανάσταση. Ο άνθρωπος με τα 365 πανταλόνια! Οικονομική τραγωδία εξ αιτίας ενός λαχνού. Ο τυχερός λοχίας. Ο χρηματιστής και η τύχη του. Η γνώμη ενός μεγάλου συγγραφέως κλπ.

Τα λαχεία έχουν την ιστορία τους κι' αυτά, παλαιά όσο κι' ο κόσμος. Σύμφωνα με μιὰ 'Εβραϊκή παράδοση, τα παιδιά του Νώε, πριν βγούν από την Κιβωτό, έπαιξαν τη μούρα, ένα είδος λαχνού, που το παίζουν ακόμη και σήμερα οι 'Ισπανοεβραίοι και οι λαζαρόνοι της Νεαπόλεως.

Ίδου όμως και η αρχαία μυθολογία, που μάς λέει ότι τα λαχεία εινε εφευρέσεις 'Ελληνική. Συγκεκριμένως στην ιστορία των 'Ηρακλείδων: Τα παιδιά του 'Ηρακλέους, κυνηγημένα από την εκδικητική μαγιά της 'Ηρας, έφυγαν από τις Θήβας, ήσαν στας 'Αθήνας για να βρουν καταφύγιο και αγάλλισαν το βιομά, ζητώντας έλεος από τους 'Αθηναίους δικαστές και προστασία... Συγκλημένοι οι εΐσαθητοι 'Αθηναίοι, εξήγησαν συμβουλές από το Μαντείο των Δελφών τί να κάνουν. Καί η Πυθία απάντησε ότι οι εξόριστοι εινε καταραμένοι, ότι θα μεταδίδανε σε όλους την όργη των θεών, από την όποιαν καταδιώκονται, έως ότοι ένας από τους 'Ηρακλείδας αποφασιση να προσφέρει τον έναν του θύσια για τους άλλους. Να γίνει το εξελαστήριο θύμα.

Παρά τη συνήθεια της, η Πυθία τη φορά αυτή είχε απαντήσει καθαρά. Οι 'Ηρακλείδαι μαζεύτηκαν τότε στο ναό της 'Αθηνάς και αποφάσισαν να βάλουν κλήρο. Σε όποιον θα έπεφτε ο κλήρος αυτός θα έθυσιαζε για τους άλλους.

Τα δνόματα όλων των απογόνων του 'Ηρακλέους, άρσενικών και θηλυκών, μικρών και μεγάλων, τάριξαν σε μιὰ περικεφαλαία και ήσαν έτοιμοι να βγάλουν τον κλήρο από τον όποιον όποιος έκέρδιζε το λαχείο... θα έχαυε τη ζωή! Καθένας από τους δυστυχισμένους 'Ηρακλείδας έβλεπε έτσι πάνω από το κεφάλι του τη μάχα του θύτου! Είχαν την ίδια σωματική δύναμη με τον ένδοξο πρόγονό τους, δεν είχαν όμως το ίδιο ψυχικό σθένος. 'Ήσαν και αυτοί φοβεροί αθλητά, μπορούσαν και αυτοί να πνίξουν κανένα λέοντα της Νεμέας, αλλά τώρα είχαν δειλίσσει μπροστά στο μυστήριο του θανάτου κι' έτρεμαν γλοιμοί μπροστά στον ακατάβλητο λέοντα της αμφοβολίας!...

Τον κλήρο θα τον έδωζε μιὰ ίεραία της 'Αθηνάς, μιὰ ιεροφάντης. Έξαινα, τη στιγμή που έκανε να χύσει το χέρι της στην περικεφαλαία, μιὰ από τις απογόνους του 'Ηρακλέους, μιὰ αδύνατη και χλωμή παιδούλα, δεκαπέντε χρονών, η Μακαρία, όμορφη προς το βιομά και με το χέρι της επάνω στην καρδιά εφώναζε:

—'Απόγονοι του 'Ηρακλέους! Εγώ θυσιάζω για σας!... Ελ-
τυγείτε! Καί σύ, ό θεά 'Αθηνά, δέξου το εξελαστήριο θύμα!
Ο ήτης έσφαξε την παιδούλα, οι 'Ηρακλείδαι ανέπνευσαν και οι θεοί ικανοποιήθηκαν στη φιλομμία τους!

Στην αρχαία Ρώμη, όταν γιορταζαν τα περιάλγητα Κρόνια, όλοι λάβανταν μέρος στα μυστηριώδη εκείνα όργια, ακόμη και οι όπολοι, έπαιρναν όμορφα ένα λαχείο, γραμμένο επάνω σε όστρακα. Με αυτό έκέρδιζαν κάτι: άλλοι θησαυρά, άλλοι την έλευθερία τους και όλοι... την ελπίδα.

Λέγεται ότι ο περιφημος 'Ηλιονάβαλος εινε ο εφευρέτης της τούμπλας, με την όποια οι αλλοκοί του έκέρδιζαν η ένα χρυσό ύμφορεά η καμιά όμορφα σκιάδα από την 'Ελλάδα, η τη Νουβία, η έναν πύθρο γυμνασμένο, έ-
ναν όνο κλπ.

Ο Χάν-Έδβιν-Βαρθαρόσας, (του όποιου το όνομα προφέρουν ακόμη με σεβασμό και φόβη οι κατοικούν-
τες τα παρλά της Μπαρμπαρίας), έπνευσε φρενα-
λές διακεδύσεις, με τη βοήθεια του λαχνού, με το
όποιο του χαρμίου του έμάθευε τους χριστιανούς δού-
λους του και τους έμφορσε άσέβειους... Έπειτα γνώ-

τανε η κλήρωσις. "Όποιος έκέρδιζε τον πρώτο αριθμό, έχανε το κεφάλι του με μιὰ σπαθιά του δημόσι! "Ο ποιος το δεύτερο, θα δονότανε στην σφρά ενός άλλου και θα γινότανε κομμάτι. "Ο τρίτος θα γδονότανε ζωντανός και όττω καθεξής!...

Αργότερα τα λαχεία έγιναν πηγή πλουτισμού των πολιτών η του κράτους. Από τα κέρδη που άφηνε το κρατικό λαχείο, έγιναν στη Γαλλία διάφορα δημόσια έργα, όπως π. χ. η μεγάλη γέφυρα του Σηκουάνα, που εινε κοντά στο Λουδρό, η Στρατιωτική Σχολή, ο περίφημος ναός του 'Αγίου Σουλπίκιου και άλλα.

Όπως όλα τ' ανθρώπινα, έτσι και τα λαχεία είχαν ήμερες εϊπ-
χίας και δυστυχίας. Απαγορεύτηκαν στα χρόνια Καρόλου Θ', έπα-
τήσαν από το Μαζαρίνο, έπροστατεύτησαν από το Λουδοβίκο ΙΔ',
κατηργήθησαν από τη Γαλλική 'Επανάσταση, συνεστήθησαν πάλι από
το Διευθυντήριο και πάλι κατηργήθησαν από τη Βουλή το 1838.

Ένόσω διαρκούσαν τα λαχεία, έγιναν άφοριμες παραδόξων γεγο-
νότων. Αναφέροιν π. χ. τ' ακόλουθα:

Κάποιος φτωχός τεχνίτης, πρακτικός κηρύ-
τρός σ' ένα τάγμα θωρακοφόρων, έσημείωσε μιὰ
μέρα τους αριθμούς που ήσαν με παρομένο σέ-
ρο άποτιπόμενοι στις ράχες των άλλων του
τάγματος. Τους αριθμούς αυτούς τους έπνλαζε
κι' άγόρασε κάποτε ένα λαχείο πόντιχε νύχ-
της τους ίδιους αριθμούς με τους των άλλων. Από
το λαχείο αυτό λοιπόν κέρδισε 150.000 φράγκα!
Ο ιδιόρρυθμος αυτός άνθρωπος έτρεξε άμέσως
ν' άγοράση τόσα πανταλόνια, όσες εινε και η ή-
μέρας του έτους! Γι' αυτό έπωνομάσθη ο άνθρο-
πος με τα 365 πανταλόνια.

Μιὰ περιβολάρισσα στο Παλέρνο έβαλε με το
νύ της δέκα αριθμούς, τους έγραψε σε κομμά-
τια χαρτόνι, τα κάρφωσε σε ξυλαράκια και τί
έμπηξε στη γή. Στη ρίζα καθενός έφτυνε από
ένα φασόλι. Εθά σημείωσε, εινε μέσα της, τους
αριθμούς των πέντε πρώτων φασολιών, που θα
βλαστήσουν, και θα γράφω τότε τον κατάλογο των
μεγάλων λαχνών για τους αριθμούς αυτούς.
(Σημειωτέον ότι έτσι γινόνταν την εποχή εκείνη,
δηλ. τέτοιος ήταν ο όργανισμός του λαχνού).

Λοιπόν πράγματι, πέντε φασόλια έφύτρωσαν
γινό της 15 χρυσά φράγκα, τη μόνη της περιουσία, να πάη σ' ένα
στο Παλέρνο, ανάλογα προς τα χρηματιστηριακά. Ο γινός της έπ-
ρε τα 15 φράγκα, αλλά πήγε και τα πλέντησε με μιὰ φίλη του. Το
βράδυ εινε ψέμματα στη μητέρα του ότι εξέπληρωσε την παραγγελία
της... Τη Κυριακή βγήκε το μεγάλο λαχείο. Κι' ο αριθμός της πε-
ριβολάρισσας, που δεν άγοράστηκε, κέρδισε 300.000 χρυσά φράγκα!
Μόλις όμως η μητέρα έμαθε τη σκληρή αλήτη του γινού της, έτρελ-
λάθηκε από τη λύπη της, και ο άσωτος γινός αυτοκτόνησε!...

Ένας χρηματιστής Γάλλος, όνόματι Πιέρ Φασαίν, παίζοντας πα-
ράτομα στο Χρηματιστήριο, κατεστράφη. Οι δανειστές του έπνρξαν
το να τον βάλουν φυλακή, άλλ' ο Φασαίν δεν ήθελε να ζήση με τέ-
τοια άτιμωτική ζωή... Έπληγε λοιπόν μιὰ βροχερή νύχτα
κοντά στη Νέα Γέφυρα του Σηκουάνα κι' έπεσε στον πο-
ταμό... Εύτυχώς, ένας βαρκάρας έτρεξε και τον έσωσε
από βέβαιο θάνατο... Η βάρκα είχε τον αριθμό 77.

Την άλλη μέρα ο χρηματιστής, ύπαικουστος σ' ένα
μυστηριώδες προαίσθημα, έπούλησε το ρολόγι του και με
το αντίτιμο έπαιξε στον αριθμό 77. Πέτυχε πέντε φορές
στη σειρά και έκέρδισε 4.000.000 φράγκα!...

Κατά τη Γαλλική 'Επανάσταση του 1793, ένας λοχίας
του πυροβολικού έκέρδισε στο λαϊκό λαχείο, με τους ά-

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΡΑΒΙΝΟΣ ΚΙ' Ο ΝΟΜΟΣ

Κάποιος σοφός ραβίνος του παλιού καιρού, θέλοντας να εξαγνί-
ση την ψυχή του από τις άμαρτίες, αποφάσισε να αφήση τον κόσμο
και να κλεισθή μέσα σε μιὰ καλύβα, μακριά στην έρημιά, για να πε-
ραση την επόλουτη ζωή του με βαθιές μελέτες και προσευχές. Όταν
έφτασαν η γιορτή του Πάσχα, ο σοφός ραβίνος άπάθως τον εύλογη-
μένο όδο επάνω στο τραπέζι του και περιέμενε κανένα μουσαφίρη, ά-
καλωπώντας το νόμο που όριζε ναύαι φιλόξενος σ' όλους.

Έπειδή όμως ο πωθητός ξένος δεν έφαινόταν, ο ραβίνος κυριεύτη-
κε από άπαισία κι' άρχισε να κλαίη και να δονότανε, χτυπώντας το
στήθος του δυνατά. Έπειτα έτρεξε έξω στην έσοχη και πήρε τους
ρόβιμους, γρονθώντας να βρή κάποιο στρατοκόπο για να τον φιλοξε-
νηση. Έπί τέλους αντίκωψε έναν κυριελάρη ζητιάνο, τον όδήγησε στην
καλύβα του, τον έπλυνε, τον εκάθαρσε και τον έφίλεψε με τα καλύ-
τερα φαγιά και τα πιο έλεκτα κρασιά του.

Την άλλη μέρα, όταν ο ζητιάνος εύχαρίστησε το ραβίνο για τη
φιλοξενία κι' έτοιμάστηκε να φύγη, εκείνος τον έπνόδισε λέγοντας:
—Στρατοκάτε, αφού σ' έστειλε ο Θεός κοντά μου, μείνε ακόμα
μαζί μου μιὰ μέρα και μιὰ νύχτα...

Κι' ο ζητιάνος έμεινε. Τη νύχτα όμως, ενώ κοιμόταν, ο ραβίνος
σπνλθηκε, άρπαξε ένα ραβδί και τον έτομάσε στο ξύλο!...

—Τι σου έφταιξε και με χτυπάς; έκραύγαζε ο φτωχός άνθρωπος.
Τότε ο ραβίνος έπεσε στα πόδια του, του ζήτησε συχώρεσι και τον
περιποιήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα, όσόντου έγινε καλά.

Ο ζητιάνος ζήτησε ξανά να
φύγη, μιὰ και πάλι ο ραβίνος τον
έπνόδισε. Άλλα τη νύχτα, μόλις
ο ξένος έπεσε να κοιμηθή, ο ρα-
βίνος πήρε μιὰ άξίνα και όρμησε
πάλι τον χτυπήση. Εκείνος όμως,
πιά γνωρίζοντας έσπευσε από το πο-
σό παθιά του, πρόφτασε και το έ-
άρπαξε την άξίνα.

—Μπορούσα να σε σκοτώσω,
επει ο ζητιάνος στο ραβίνο, αλλά
σε λυπούμαι γιατί είσαι τρελλός...

—Έλεος, έλεος! φώναζε ο ρα-
βίνος πέφτοντας στα πόδια του. "Ο-
λα όσα σου έκανα, τα έκανα γιατί
ήθελα ν' αλώοηθης το νόμο, που
στο πρώτο βιβλίο επιβάλλει τρεις
κατώτατες υποχρεώσεις: Να εί-

μαστε φιλόξενοι, να γιαιτρεφούμε τους άρρώστους και να θάβουμε
τους νεκρούς. Όταν έμπηκες στην καλύβα μου, προσπάθησα να σε
φιλοξενήσω όσο μπορούσα καλύτερα. Έτσι εξέπληρωσα την πρώτη
υποχρέωση επάνω του νόμου. Έπειδή όμως δεν είχα κανένα άρρο-
στο να περιποιηθώ, έπληρωσα εσένα για να σε γιαιτρεφώ. Κι' έπει-
σα να ελκίσω πάλι κανένα νεκρό, θέλησα να σκοτώσω εσένα για να
σε θάψω!... Άλλοίμονο! Σμύνοι η όρα μου η στενή κι' εγώ δεν
κατόφισα άκόμα να εκπληρώσω την τελευταία υποχρέωσή μου...

Κι' αλήθεια την ίδια ώρα άγγελος Κυρίου κατέβηκε να του πάρη
την ψυχή, καλώντας με συμπίνα:

—Αντιγράμμινοι άνθρωποι! Πώς παρμωρφώνετε με τη στενοκέ-
φαλιά σας τους αληθινούς νόμους του Θεού!...

ρβινός 9, 18 και 31. Έως εδώ δεν ύπαιρχε βέβαια τίποτε παράδο-
ξο... Το παράδοξο όμως στην περίπτωση αυτή, εινε το έξης: "Ο τυ-
χερός αυτός λοχίας είχε καταδικαστεί σε θάνατο από το 'Επαναστα-
τικό Δικαστήριο, αλλά του χαρίστηκε η ζωή στις 9
Θερμίδου (μηνός επαναστατικού). Στις 18 Συν-
νεφίδου έλαβε μέρος στις έπιχειρήσεις του Βονα-
πάτου και έκινδύνευσε μαζί του και τέλος στις 31
Ιουνίου 1828 έγινε άρχιστράτηγος της αυτοκρατο-
ρίας και έπληρε το όνομα ενός των θυμάτων του και
των τίτλων του δούκα. Η ήμερομηνίες δηλαδή
των μεγάλων γεγονότων της ζωής του συνέπεσαν
με τους κερδισμένους αριθμούς.

Ένας τζοκέυ πάλιν στο Λονδίνο, πηγαίνοντας
μιὰ μέρα στις 'Ιπποδρόμους, βόηκε στο δρόμο μιὰ
σανίδα — προφανώς από κάσση έμπορευμάτων —
επάνω στην όποιαν ήσαν σημειωμένοι οι αριθμοί
4—9—16. Λοιπόν, όσες φορές έπαιξε στους αριθ-
μούς αυτούς ο τζοκέυ έκέρδιζε. Καί έγινε πλού-
σιος.

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, αλός —που ήτο τρο-
μερά προληπτικός— γράφει κάπου:

—Αναμφιδύτως πρέπει να πιστεύωμεν ότι στα
άνθρώπινα πράγματα επεμβαίνει πολλές φορές
ός μυστηριώδης συνέργει το άόρατον εκείνο όν,
το όποιο ό άπιοτοι όνομάζουν Πεπρωμένον, οι
πιστεύοντες όνομάζουν Θεϊαν Πρόνοϊαν και οι ά-
διάφοροι Τύχην.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟΥ XAVIER MARMIER

Η ΤΡΕΙΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τον παλιό καιρό ζούσε στο Τολέδο μιὰ φτωχή γορά, μαζί με την
όρφανή άνεμιά της. Η κοπέλλα αυτή διακρινόταν σ' όλη την πόλι για
την όμορφιά της, αλλά ήταν δειλή κι' είχε αδύνατη καρδιά. Η γορά
επαθμύοσε να την παντρεύη, αλλά δεν είχε προίκα.

Μιὰ μέρα είδε την κόρη ένας πλούσιος 'Ινδός και τη ζήτησε σε γά-
μο. —Έξερει να γνέθης; ρώτησε τη γορά.

—Αν ξέρη, λέει! φώναξε η γορά χειρονομώντας. Καμιά δεν
γνέθει σαν την άνεμιά μου στο Τολέδο.

—Τί έκανε εκεί; είπε στη θειά της η νέα ταραγμένη όστερ' άπ'—
την άναχώρησι του γαμπρού. Αυτός έπίσπεφε πραγματικά όσα του έλ-
πες και, φεύγοντας, άφησε τρεις μεγάλες τουλούπες μαλλί, για να τις
γνέσω μέσα σε μιὰ μέρα. Ξέρεις καλά πως δεν είμαι άξια να τις τε-
λειώσω ως αύριο, όσο κι' αν ριχτώ στη δουλειά. Τί θα γίνη λοιπόν;

—Έχει ο Θεός, απάντησε η γορά.

Μόλις νύχτωσε, η νέα, που στο μεταξύ δεν είχε γνέσει ούτε τη μι-
ση τουλούπα, κλείστηκε στην κάμαρά της στενοχωρημένη. 'Αξαφνα,
ένω προσευχόταν, φάνηκαν τρεις όμορφες νεράιδες τυλιγμένες σε με-
γάλους άσπρους πέπλους, και τις είπαν να μείνη ήσυχη γιατί θα την
έβγαζαν αυτές άπ' τη δύσκολη θέση της.

Έπλησαν τότε η καθεμιά τους από μιὰ τουλούπα και, σε λίγο, όλο
έκείνο τ' άσπρο μαλλί που είχε τρομάξει τη φτωχή κοπέλλα το έγνε-
σαν και το έφτιασαν λεπτότατο νήμα.

Την άλλη μέρα ο 'Ινδός πήγε πάλι στη γορά κι' έμεινε κατάπλη-
κτος άπ' την εργατικότητα της κόρης.

—Δεν σάς τίλεγα εγώ πως εινε χρυσόχερα! του φώναζε χαρούμε-
νη η θειά.

—Ναι, αλλά ξέρει και να ράβη:
ρώτησε ο 'Ινδός.

—Τό ράβιμο τρέχει για παιγνίδι!
του απάντησε η γορά.

—Πολύ καλά, είπε ο 'Ινδός, και
άφησε στη νέα να του ράβη τρία
παικίμματα και να του κεντήσει ένα
φρόρεμα.

Μόλις ένύχτωσε, η τρεις νεράιδες
ξανάπιασαν πάλι τη δουλειά και σε
λίγο τα τρία παικίμματα ήσαν ραμμέ-
να στην έντέλεια. Πρίν όμως άρχί-
σουν το κέντημα, η μιὰ άπ' αυτές εί-
πε στην κόρη:

—Αύτη τη δουλειά δεν θα την κά-
νουμε, αν δεν μάς ύποσχέθης ότι θα
μάς κλέψεις στον γάμο σου.

—Εύχαρίστως, είπε. Θα σάς δεχτώ μ' όλη μου την καρδιά!...

Ο πλούσιος 'Ινδός, όστερ' από την τριπλή δοκιμασία, ξανάπηγε
στο σπίτι της γοράς και ζήτησε σε γάμο την άνεμιά της. Η νέα όμως
ήταν άνησυχη και δεν μπορούσε να βρή γαλήνη για την ψυχή της.

—Κάνανε άσχημα που γελάσαμε τον άνθρωπο, έλεγε στη θειά της.
Τί θα γίνω τάχα η κακομοίρα, όταν ανακαλύψη την αλήθεια;

—Έχει ο Θεός, απαντούσε στερεότυπα η γορά. Τ' άγαθοποιά πνεύ-
ματα που σε προστατέψαν ως τώρα δεν θα σ' αφήσουν να χαθής!...

Την ήμερα των γάμων μπήκαν στην τραπέζαρία τρεις γορές άσχη-
μες, όχρες, τερατώδεις! Η πρώτη είχε το ένα χέρι κοντότερο άπ' το άλλο,
η δεύτερη είχε τη ράχη καμπουριασμένη και το σώμα στραβά, η
τρίτη είχε τα μάτια πρησμένα.

—Ποιές ειν' αυτές η κακόγορες; ρώτησε ο 'Ινδός τη σύζυγό του.

—Εινε η θεές του πατέρα μου, απάντησε η νέα με σύγχυσι και
τρόμο. Έπρεπε να τις προσκαλέσω...

Ο 'Ινδός έπληρώσε μ' άτορία την πρώτη και την ρώτησε:

—Γιατί έχεις το ένα χέρι κοντότερο άπ' τ' άλλο;

—Παιδί μου αυτό τόπαθα άπ' το πολύ γνέσιμο,
του απάντησε εκείνη.

—'Αλήθεια! φώναξε τότε ο 'Ινδός γρονθώντας ποός
τη γυναίκα του. Άκουσες, άγάτη μου, τί είπε; Γι'
αυτό δεν πρέπει ποτέ να πάρης στο χέρι σου ρόκα.

Έπειτα πληρώσε τη δεύτερη γορά και τη ρώτησε:

—Εσύ γιατί έχεις τη ράχη καμπουριασμένη και το σώμα στραβά;

—Γιατί σ' όλη μου τη ζωή κεντούσα, άποκρίθηκε
εκείνη.

—'Α! καλή μου γυναίκα! φώναξε πάλι ο 'Ινδός γρονθών-
τας στη νέα, αν πάσης ποτέ το βελόνι να ράβης,
μάθε πως θα τα χαλάσουμε!...

Τελειάια πληρώσε την τρίτη γορά:

—Εσύ γιατί έχεις τα μάτια σου πρησμένα;

—Γιατί όλα μου τα χρόνια έρραβα, απάντησε έ-
κείνη.

—'Αγαπητή μου γυναίκα, είπε ο 'Ινδός γρονθών-
τας στη νέα, αν πάσης ποτέ το βελόνι να ράβης,
μάθε πως θα τα χαλάσουμε!...

Κι' έτσι, χάρις στις τρεις καλές νεράιδες, η κα-
λή κι' όμορφη κοπέλλα λυτρώθηκε για πάντα από
κάθε άνησυχη, κι' έπειδή είχε χρυσή καρδιά, άγα-
πήθηκε άπ' το σύζυγό της πολύ κι' έζησε μαζί του
εύτυχισμένη.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Μωάμεθ ο Πορθητής στην Εύβοια. Στρατός και στόλος ζώνουν την Χαλκίδα. «Χειρινό κρέας!...» «Θά τους στείλουμε λους!...» Τα τουρκικά βρεμέδια και η ανάνησις τους. Ένας προδότης στη Χαλκίδα. Ο Βάβλος και ο Δαλματός. Η βερή τραγωδία στο Ένετικό Διοικητήριο. Ο έρκος του Μωάμεθ. Σκληρές φρίκης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΗΝ ιστορία των Έλληνικών πόλεων υπάγει μια φοβερή σελίδα, αναφερομένη στην Άλωση της Χαλκίδος από τους Τούρκους. Μερικά επεισόδια της έχουν επιζη τραγικότητα. Θα διηγηθούμε τα κυριώτερα:

Ο Μωάμεθ ο Πορθητής είχε βάλει στο μάτι και την Εύβοια, και τέλος απέφασε να εξστρατεύσει και να την πάρει από τους Ένετους που την κατείχαν... Τον Ιούνιο του 1470, ο Τουρκικός στόλος, αποτελούμενος από 300 πλοία με 70 χιλιάδες άνδρες, εξέπλεσε από τα Λαυρενέλια, κατέλαβε την Ίμβρο και μετά 15 μέρες, δηλ. στις 16 Ιουνίου, άρπασε κοντά στη Χαλκίδα, στο λιμάνι Βοδρόκος. Ο Τούρκος Ναύαρχος διέταξε να βγεί ο στρατός στην ξηρά και να στήσει τις σκηνές του. Αυτό και έγινε.

Η ακόλουθη δυο μέρες πέρασαν με άμυνας, αλλά στις 19 Ιουνίου η όλη της Ένετικής φρουράς άνεκτη, μόλις είδε μια μακρογραμμή από Τουρκικό στρατό να κατεβαίνει απ' το δημόσιο όρονο των Θηβών... Επ' κεφαλής του στρατεύματος αυτού ήταν ο ίδιος ο Μωάμεθ, ο Πορθητής της Κωνσταντινουπόλεως... Επ' αυτού άρχισαν στεκότανε έμπιστοι στην όλη της γενικής του Εξουσίας, και με προσοχή παρατηρούσαν το θαυμάσιο κάστρο που κρινόταν στην έρημη έκείνη στη μέση του Πορθμού, και το οποίο κατόπιν κατεδαφίσθη... Ο Μωάμεθ έκασταβε ότι από τη γέφυρα αυτή δεν θα μπορούσε να μπει στη Χαλκίδα, γιατί θα εφύριζε μεγάλη αντίσταση... Διέταξε λοιπόν να ληφθεί γέφυρα πλωτή, από πλοία στη σειρά, κι έτσι να περάσει ο στρατός του από τη Βοιωτική άκτι στην Εύβοια...

Η Σουλτανική διαταγή έξετελέσθη άμέσως. Κατά τη δύση του ήλιου έπερασε το ένα τρίτο του στρατού, και την άλλη μέρα ο Σουλτάνος, ο γιός του και το κύριο σώμα του στρατεύματος. Ο Μωάμεθ έστησε το στρατηγείο του στη θέα Σάντα-Κλάρα, χίλια μέτρα μακριά από τη Χαλκίδα. Ο στρατός απλώθηκε ως έπάνω στο Βουνό των Καλογραίων, όπως λεγόταν τότε ο λόφος των Ελμπαμπά, κι από εκεί έβλεπε πίσω τη Χαλκίδα κι έβλεπε ως την Πηγή της Αρέθουσας, στο όρονο που πάει στην Ερέτρια... Στη Βοιωτική άκτι — στη Φούκα, όπως λεγόταν τότε το σημερινό φρούριο Καράμαμα — οι Τούρκοι έτοιποθέτησαν μεγάλα κανόνια...

Στις 25 Ιουνίου ο Σουλτάνος έκάλωσε τον Ίταλο διερχομένο του και τον έστειλε στο Βάβλο (Διοικητή της Χαλκίδος) να πάρει και να του πει να παραδώσει την πόλη. Ο Μωάμεθ έλεγε ότι ήθελε να αποφυγή την αιματοχυσία... Αν η πόλις παραδινόταν με το καλό, ο Σουλτάνος θα απήλλαζε τους κατοίκους επί δέκα έτη από κάθε φόρο, θα παραχωρούσε σε κάθε Ένετο ευπατρίδα, κάτοχο ενός σπιτιού, κι άλλο ένα σπίτι, και τέλος υπόσχεσαν στον Βάβλο διάφορες τιμές και πλοΐα, αν ήθελε να καταταχθεί στον Τουρκικό στρατό... Ο Βάβλος διέταξε τον ύπαυστο του να απαντήσει σ' αυτά, ότι η Ένετία έχει κάνει τη Χαλκίδα όμοια κτήρι της και ότι, με τη βοήθεια του Θεού, θα πυροβολήσει το στόλο του Σουλτάνου και θα ξεφορτώσει τις σκηνές του με τέτοιο αποφασιστικό τρόπο, ώστε να μην ξεφύγει ποτέ να πάρει να κρηνη το άτμισμένο Σουλτανικό κεφάλι του!

Αυτά να πής στο σαριζοφόρο κύριό σου! έφώναξε ο Ένετός έμπιστος στο διερχομένο, που στεκότανε κάτω από τα τείχη της πόλεως, γιατί έτσι έγινε ο διάλογος, μπροστά στη φρουρά που παρολοουθούσε τη σκηνή από τις επάλξεις, όπλισμένη κι αποφασιστική... Μόλις άκουσαν οι Ένετοι φρονόι την τολμήση αυτή απάντησε το Βάβλο τους, (που διερχότανε και τη δική τους επιθυμία), έχωσαν και άνεβήσανε δυνατά στο διερχομένο:

— Να πής να πής στο Σουλτάνο σου να φέρει πρώτα μπόλικο χοιρινό κρέας, να δυναμώσει, κι έπειτα να προσπαθήσει να περάσει την τάφρο μας!...

— Χοιρινό κρέας! Χοιρινό κρέας! έφώναζαν όλοι μαζί. Αυτό αποτέλεσμα δεινή προσβολή για τους Όθωμανούς, οι οποίοι ποτέ δεν τρώνε κρέας χοίρινου, όχι μόνο γιατί τους το απαγορεύει το Κοράνιο, αλλά και γιατί το συγχάνονται... Ο Ίταλος λοιπόν διερχομένος έφυγε και διεβίβασε στο Σουλτάνο πιστά τη βροία των Βενετινών. Ο Μωάμεθ ο Πορθητής έγινε έξω φρενών, έπασε τη γενειάδα του και ώρμηξε στην Άλλάχ, αν κυριεύσει την πόλη, να μη δείξει ούτε οίκτο, ούτε έλεος για τους Βε-

νετινών, στρατιωτικούς και πολίτες. — Θά τους στείλω όλους ζωντανούς! έφώναξε. Και να πάρει την στρατιωτική του, που τον άκουσαν, αμέσως από χείρα.

Να στείλω τους ή στείλω τους! Να χτυπήσουν τα τύμπανα! έφώναξε ο Μωάμεθ. Θέλω να διαλαλήθω παντού ο όρκος μου: Θά στείλω όλους ζωντανούς ζωντανούς!... Μα τον Άλλάχ και τη Προφήτη!...

Το ίδιο βράδυ άρχισε ο βομβαρδισμός. Σαρανταδύο μεγάλα κανόνια, τοπομαχικά, στήμένα σε διάφορες στρατηγικές θέσεις, έκαναν μερικά στον Καράμαμα, έριχναν στη Χαλκίδα μπότες, χυτά και μέρα — μια κόλαση από φωτιά! Καμιά από τις 120 κανόνιας λιθαρένες υπόμπετες, που έριχναν οι Τούρκοι, δεν έλάβαινε, και όλες έπεσαν μέσα στην καταδικασμένη πόλη. «Και σήμερα άκου — γράφει ο Άγγλος Ιστορικός Μίλλερ — μπορεί κανείς να ιδεί τον πελαγίον αιώνα άρκους σωριασμένους σε μια από τις πλατιές της πόλεως κι άνάμνησι της μεγάλης έκείνης πολιορκίας».

Έτσι από τη Χαλκίδα οι Ένετοι είχαν σκάσει φάσμα, δηλ. μεγάλη τάφρο, ως έγγον άμυντικών, όπως είχαν κάνει και στο Βάβλο και σε όλες τις φρουριακές πόλεις που κατείχαν. Λοπόν την έρημη αυτή προσπαθούσαν τώρα οι Τούρκοι να τη γεμίσουν, στήνοντας μέσα ξανά κλαδιά δέντρων, θαμνοκλαδιά κλπ. Άλλά μόλις η φρουρά γέμισε, οι πολιορκούμενοι έβαλαν φωτιά στα κλαδιά και οι Τούρκοι, που προσπαθούσαν να περάσουν, υποχώρησαν με μεγάλες ζημιές. Άρματα μάχης έκάηκαν μέσα στις τεράστιες φλόγες. Και ο Σουλτάνος τραβήσσε τα γένηα του και πανελάμβανε τον κανονικό του όρκο...

Άλλά μέσα στη Χαλκίδα ήχησε κι ένα προδότης! Στην Ένετική φρουρά ήταν κι ένας Δαλματός άρχηγός, Θωμάς όνόματι, ο οποίος βρισκότανε σε συχνή επικοινωνία με τους Όθωμανούς, έφρόδιζε τα μυστικά των πολιορκουμένων κι έτοιμάζονε να τους χτυπήσει από τα πλάγια! Ο άστος αυτός Δαλματός είχε έναν έμπιστο τον άξιωματικό, όνόματι Λονκά, και αυτό έστειλε κρυφά, από μια υπόγειο έξοδο, στο Μωάμεθ, για να του φέρει τις πληροφορίες.

Ο Δαλματός άρχηγός, άνηστος δόλιχος κι φιλοχρήματος, είχε δημιουργήσει διάκληρο στρατιωτικό κόμμα μέσα στη Χαλκίδα και ήταν έλθιδιότατος να εξαγοράσει τις συνειδήσεις των Τουρκικών χρημάτων που τον έστειλε ο Μωάμεθ. Μία μέρα ο Λονκάς έφυγε και δεν ξαναήλθε. Η άπονοια του έκαιγε τις πληροφορίες Διοικητού της Χαλκίδος, ο άστος συνέλαβε μέσους των αδελφών του Λονκά και τον άναγκασε να μαρτυρήσει τι έγινε ο αδελφός του. Άπες κι έμολόγησε τότε στο Βάβλο ότι ο Λονκάς έπείσσε τους Τούρκους κατά διαταγή του Δαλματού Θωμά... Έτσι η προδοσία άνακαλύφθηκε. Και την άνακάλυψη της την έδεν ήταν τρόπος να βγεί ο ίδιος ο Δαλματός άρχηγός. Έπειδή ο σπύλις οίκοι άνακάλυψαν...

Ανεβαίνει άμέσως στο άλογό του και, περιτονημένος από τον στρατιωτικό του, Δαλματός άρπασμένους, προχωρεί στην κρηνη πλατεία της Χαλκίδος, κανχόμενος ότι «θα κόψει τ' αυτιά των μύτη έκείνων που θα τολμήσει να άγγίξει αυτόν ή κανένα από τους θρόνους τους». Η άπειλή άπευθύνετο φανερά έναντιον του Ένετου Διοικητού... Στο μεταξύ όμως ο Βάβλος δεν καθότανε με στανρομένη χροιά, αλλά είχε λάβει τα μέτρα του. Η πλατεία ήταν περιχλωμένη από Ένετους στρατιώτες και στη μέση της περπατούσε, έπάνω — κάτω, ο Βάβλος μαζί με μερικούς Ένετους έμπιστους, ήσυχος και γελαστός, σαν να μη συνέβαινε τίποτε... Μέσα στην φρυγή του όμως έβλεπε άγανάκτησις έναντιον του προδότη Θωμά και των φίλων του...

Μόλις είδε τον προδότη ο Βάβλος, τον έρώτησε γιατί είχε οδήγησει την πλατεία με τόσο άκολλησία, άφροντίζοντας τα τείχη άντεράσσετα. Τό ήσυχος βρος του Βάβλου, ό γαλήνιος τόνος της φωνής του έξερε τίποτε από τα έκτανα να πιστέψει ότι ο Βάβλος δεν έβλεπε έναντιον του. — Σε ήθελα, του λέει ο Βάβλος, να συζητήσουμε για μερικά όργανα που πρέπει δίχως άλλο να γίνουν άρδια στο δασυμάτιός... Πάμε στο Διοικητήριο; Ο Δαλματός άρχηγός, τελείως ήσυχος,

πείσσε τους Τούρκους κατά διαταγή του Δαλματού Θωμά... Έτσι η προδοσία άνακαλύφθηκε. Και την άνακάλυψη της την έδεν ήταν τρόπος να βγεί ο ίδιος ο Δαλματός άρχηγός. Έπειδή ο σπύλις οίκοι άνακάλυψαν...

Ανεβαίνει άμέσως στο άλογό του και, περιτονημένος από τον στρατιωτικό του, Δαλματός άρπασμένους, προχωρεί στην κρηνη πλατεία της Χαλκίδος, κανχόμενος ότι «θα κόψει τ' αυτιά των μύτη έκείνων που θα τολμήσει να άγγίξει αυτόν ή κανένα από τους θρόνους τους». Η άπειλή άπευθύνετο φανερά έναντιον του Ένετου Διοικητού... Στο μεταξύ όμως ο Βάβλος δεν καθότανε με στανρομένη χροιά, αλλά είχε λάβει τα μέτρα του. Η πλατεία ήταν περιχλωμένη από Ένετους στρατιώτες και στη μέση της περπατούσε, έπάνω — κάτω, ο Βάβλος μαζί με μερικούς Ένετους έμπιστους, ήσυχος και γελαστός, σαν να μη συνέβαινε τίποτε... Μέσα στην φρυγή του όμως έβλεπε άγανάκτησις έναντιον του προδότη Θωμά και των φίλων του...

Μόλις είδε τον προδότη ο Βάβλος, τον έρώτησε γιατί είχε οδήγησει την πλατεία με τόσο άκολλησία, άφροντίζοντας τα τείχη άντεράσσετα. Τό ήσυχος βρος του Βάβλου, ό γαλήνιος τόνος της φωνής του έξερε τίποτε από τα έκτανα να πιστέψει ότι ο Βάβλος δεν έβλεπε έναντιον του. — Σε ήθελα, του λέει ο Βάβλος, να συζητήσουμε για μερικά όργανα που πρέπει δίχως άλλο να γίνουν άρδια στο δασυμάτιός... Πάμε στο Διοικητήριο; Ο Δαλματός άρχηγός, τελείως ήσυχος,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Οι Παριζιάνοι τις φαντασματικές που έχουν ένα τύπο, μια έκφραση, κάτι χαρακτηριστικό, τις αποκαλούν «Φρεμόντες». Έχει λοιπόν καταστήσει και η έκλεκτη δεσποσύνη με την μελαγχολική φαντασματική και τα στεγνά γαλάζια μάτια, τα οποία τελευταίως χρησιμοποιούν για να φανερώνουν το ένα φαντασματικό περιδέραιον, που φορεί, από τα σπασμένα. Δεν λείπει από έκλεκτη δεξίωση, είναι μάλλον επιφυλακτική στον άφορο σύστημα και ρόον, όσον πρόθυμη είναι για χορό. Το ντύσιμό της άπλο, συντηρητικό και συμπαθητικό, ή σιλουέττα της συμμετρική και ίσως περισσότερο άπλο, ή χειρίζεται μικροσκοπική.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Άρχισαν να άναγγέλλονται άμνηστη τάχα, δεξιότητες, έσπεριδες, προσεχίδες, γένηματα.

— Καί αυτές σερνά κοσμικών συγκεντρώσεων άπασχολεί τις Άθηνες: έλεγξαν, οι άποια δεν προσφάνουν να σημειώνουν εις τα πωτέλη καρτέ των άπογευμάτων και βραδινές.

— Το παρελθόν Σάββατον τάχα-μακαρός παρά τη κ. Χαρισιάδου εις το θαυμάσιον μέγαρον της όδου Κηφισιάς.

— Η άνοδός της άδέχτο βοήθη μένη από τας δύο θυγατέρας της, κυρίας Βρεττό και Σκοιμπούδη.

— Παρεφθάρησαν μεταξύ άλλων κ. και κ. Η. Ηλιάσκου, κ. και κ. Ψαλίδου, κ. και κ. Στ. Χορισιάνου, κ. και κ. Βλαχοπούλου, ή κ. Άρ. Λωτή, κ. και κ. Ρεζαβή, κ. και κ. Σλ. Βρεττό, κ. και κ. Χατζηδημητρίου — τόνος Ηλιοπούλου — πολύ εύμορφη, κ. και κ. Δ. Ηλιοπούλου, δ. Γρηγοριάδου, δ. Ποσειδάνος, ή κ. Κάρταλη, ή κ. Άλ. Μανιάκη κ.τ.λ.

— Την άντεφάν λεικός χορός παρά τη κ. Τομπάζη.

— Την Τετάρτη δεξίωση εις την Γαλλικήν Προξενίαν προς τιμήν της κ. Σού. Σορέ. Και το έσπερας χορευτική έσπερις παρά τφ Προξενίη Άμερικη και τη κ. Σκίνο.

— Την προσεχή Παρασκευήν έσπερις παρά τφ κ. και τη κ. Έμμ.

όμως και άντεπτος, άπέλανε τους άντρες της άκολλησίας του και άκόλλητος το Βάβλο στο γειτονικό μέγαρο του Διοικητηρίου.

Μόλις όμως έπέρασε το κατόπιν του μεγάρου, χορδή και άγρια διαδραματισή ή τραγωδία. Ο Ένετός στρατηγός Άλίοις Δελφίνος τραβήσε το σπαθί.

— Άτιμι! φωνάζει στο Δαλματό, προδότη του Χριστού και της Πατρίδος!

Και τον χτυπά στο λαμό. Πενήντα σπαθιά διεπέρασαν άμέσως το σώμα του και ο Δαλματός Θωμάς έπεσε κομματιασμένος!

Η σκηνή του φόνου έγινε άμέσως γνωστή στην πλατεία, όπου έμαρτυρούσαν οι πιστοί στο Θωμά Δαλματό, ζητούντες έκδίκηση. Άλλ' οι Ένετοι του Βάβλου δεν τους έδωσαν καιρό να άνεργήσουν. Έπεσαν έπάνω τους, γίνανε άγρια συμπλοκή, σωστή άνθρωποσφαγή. Η πλατεία της Χαλκίδος έλημμήθηκε από αίματα. Σαραντατέντε Δαλματός έπεσαν νεκροί και τα πτώματα του λοχαγού τους, του γραμματέως και του σαλμαγκού έκρεμάστηκαν άνάσσει, από τα πόδια, στις στήλες του Διοικητηρίου!

Έπειτα, τα πτώματα όλων έκάρησαν σε τέσσερα κομμάτια από τους Ένετους προδολήτες, οι όποιοι τα έβαλαν στα κανόνια και τα έξεσπρόδοναν στο Τουρκικό στρατόπεδο.

Και οι Τούρκοι, βλέποντας να πέφτουν μέσα στις τάξεις των άνθρωπων κομμάτια, δεν ήξεραν τί συμβαίνει και ένόμιζαν ότι οι πολιορκούμενοι έσφαζαν μερικούς άρματωμένους Όθωμανούς, που είχαν συλλάβει οι μά έξοδός τους, και τους έστειλαν έτσι τα κομμάτια τους!... Και ο Μωάμεθ ο Πορθητής τραβήσσε τα γένηα του και έπανελάμβανε τον τρομερό όρκο του:

— Μα τον Άλλάχ και μα τον Προφήτη!... Θά τους στείλω όλους ζωντανούς!...

Τα γεγονότα όμως αυτά ήσαν μά άπλη είσαγωγή της όλης τραγωδίας. Άκολούθησαν άμέσως κατόπιν άλλα φοβερότερα, τα όποια θα έξιτορήσουμε στο έπόμενο φύλλο μας.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πολυτέλες, καλλιτεχνικά, θαύμα έμφανίσσεως, μοναδικό δώρο για τις γιορτές. Φθιγγός και πρακτικός μονομάς για τα παιδιά σας. Με συνεργασία Γρ. Σκοιμπούλου, Κ. Παλαμά, Α. Πορφύρα, Χ. Χριστοδούλου, Π. Νιρβάνου, Ν. Δαλαβάνη, Σταμ. Σταμ., Χ. Χριστοδούλου, Άνδρ. Καρκαβίτσα, Άργ. Εφταλιώτη, Γερ. Βάκου, Ν. Σπανιώτη κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' εν έτος Δρχ. 130 || Έσωτερικού Άπρ. Άγγλίας Μία Έδάμνος » 70

και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικήν Κογκά έτησια συνδρομή Σελίνια 24. Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβασματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον Ίδιοκλήτην του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. Τα προηγούμενα τέλη τιμώνται δραχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν Άμερικη Μr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York U. S. A., εν Αιγύπτω - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγική Κογκά ο κ. Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον τώλησην του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

Τοιρολινα. Έπίσης έσπερις-μπριτζ και χορός παρά τφ κ. και τη κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Το πρώτο ντανέ-ντανσάν εις το Ξενοδοχείον της Μεγάλης Βρετανίας τον παρελθόν Σάββατον.

— Άσπαρτία από γνωστούς Άθηναίους τύπους.

— Μερικά τουαλέττα περισσότερον από ό,τι χρειάζεται για έσπεριδα Ξενοδοχείον πολυτελείς και φανταχτερές.

— Άρχεται κυρία εκ των παρεφθετισών είχαν συμβιβασθεί με την τελευταία λέξη του Παριζιανισμού, φερόνσαι «σοφία» πολυτελείς και ως επί το πλείστον όμοιοχρόμιες με την Ξενομα τουαλέττα των.

— Εμφανίσσεσις πού διακρίνονται: ή κ. Α. Πάντου, ή κ. Α. Λοδέφου με χροστή τουαλέττα και «σοφία», ή κ. Ι. Κυριακού με μαύρη θαυμασία τουαλέττα, ή κ. Κωνσταντινίδου, όμοιαστή, ή κ. Ζαλοκώστα με μαύρα.

— Μία φαντασματική, που την διακρίνει γοητευτική χάρις, ή κ. Κρήνη.

— Ένα θαυμάσιον δείγμα Ρωσικής όμοιαστής ή κ. Άρβαντιδη, με μωβ τουαλέττα.

— Επίσης παρεφθετισαν: κ. και κ. Γ. Α. Μιχαλοπούλου, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. και κ. Κατσιμπαλή, κ. και κ. Μ. Μακκά, κ. και κ. Παπαγαζή, κ. και κ. Γ. Γεωργιάδου, κ. και κ. Γ. Καραντιώτη, κ. και κ. Άλ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. και κ. Σ. Εμπειρίκου, κ. και κ. Άντ. Σταθάτου, και οι διδες Κυριακή, Βουλοβίση, Θεοχάρη, Καρπανάου. Οι κ. κ. Ν. Άθανασιάδης, Καμπάνης, Σισιλιάνος, Βαφειοδάκης, Φίλων, Ζερβοδάκης, Έξηντάρης, Μαντηλίδης.

Θά έπακολούθησαν δύο άόμοι δεξιότητες παρά τφ Προξενίη της Ρουμανίας και τη κ. Ρασάνο.

— Το παρελθόν Σάββατον χορευτική μαστίχα παρά τφ κ. και τη κ. Ν. Γρηγοριάδου.

— Η άνοδός της άδέχτο βοήθη μένη από τας δύο θυγατέρας της, κυρίας Βρεττό και Σκοιμπούδη.

— Παρεφθάρησαν μεταξύ άλλων κ. και κ. Η. Ηλιάσκου, κ. και κ. Ψαλίδου, κ. και κ. Στ. Χορισιάνου, κ. και κ. Βλαχοπούλου, ή κ. Άρ. Λωτή, κ. και κ. Ρεζαβή, κ. και κ. Σλ. Βρεττό, κ. και κ. Χατζηδημητρίου — τόνος Ηλιοπούλου — πολύ εύμορφη, κ. και κ. Δ. Ηλιοπούλου, δ. Γρηγοριάδου, δ. Ποσειδάνος, ή κ. Κάρταλη, ή κ. Άλ. Μανιάκη κ.τ.λ.

— Την άντεφάν λεικός χορός παρά τη κ. Τομπάζη.

— Την Τετάρτη δεξίωση εις την Γαλλικήν Προξενίαν προς τιμήν της κ. Σού. Σορέ. Και το έσπερας χορευτική έσπερις παρά τφ Προξενίη Άμερικη και τη κ. Σκίνο.

— Την προσεχή Παρασκευήν έσπερις παρά τφ κ. και τη κ. Έμμ.

όμως και άντεπτος, άπέλανε τους άντρες της άκολλησίας του και άκόλλητος το Βάβλο στο γειτονικό μέγαρο του Διοικητηρίου.

Μόλις όμως έπέρασε το κατόπιν του μεγάρου, χορδή και άγρια διαδραματισή ή τραγωδία. Ο Ένετός στρατηγός Άλίοις Δελφίνος τραβήσε το σπαθί.

— Άτιμι! φωνάζει στο Δαλματό, προδότη του Χριστού και της Πατρίδος!

Και τον χτυπά στο λαμό. Πενήντα σπαθιά διεπέρασαν άμέσως το σώμα του και ο Δαλματός Θωμάς έπεσε κομματιασμένος!

Η σκηνή του φόνου έγινε άμέσως γνωστή στην πλατεία, όπου έμαρτυρούσαν οι πιστοί στο Θωμά Δαλματό, ζητούντες έκδίκηση. Άλλ' οι Ένετοι του Βάβλου δεν τους έδωσαν καιρό να άνεργήσουν. Έπεσαν έπάνω τους, γίνανε άγρια συμπλοκή, σωστή άνθρωποσφαγή. Η πλατεία της Χαλκίδος έλημμήθηκε από αίματα. Σαραντατέντε Δαλματός έπεσαν νεκροί και τα πτώματα του λοχαγού τους, του γραμματέως και του σαλμαγκού έκρεμάστηκαν άνάσσει, από τα πόδια, στις στήλες του Διοικητηρίου!

Έπειτα, τα πτώματα όλων έκάρησαν σε τέσσερα κομμάτια από τους Ένετους προδολήτες, οι όποιοι τα έβαλαν στα κανόνια και τα έξεσπρόδοναν στο Τουρκικό στρατόπεδο.

Και οι Τούρκοι, βλέποντας να πέφτουν μέσα στις τάξεις των άνθρωπων κομμάτια, δεν ήξεραν τί συμβαίνει και ένόμιζαν ότι οι πολιορκούμενοι έσφαζαν μερικούς άρματωμένους Όθωμανούς, που είχαν συλλάβει οι μά έξοδός τους, και τους έστειλαν έτσι τα κομμάτια τους!... Και ο Μωάμεθ ο Πορθητής τραβήσσε τα γένηα του και έπανελάμβανε τον τρομερό όρκο του:

— Μα τον Άλλάχ και μα τον Προφήτη!... Θά τους στείλω όλους ζωντανούς!...

Τα γεγονότα όμως αυτά ήσαν μά άπλη είσαγωγή της όλης τραγωδίας. Άκολούθησαν άμέσως κατόπιν άλλα φοβερότερα, τα όποια θα έξιτορήσουμε στο έπόμενο φύλλο μας.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η είκων του σημερινού έξωφύλλου είναι έργο του Άδωνιακού ζωγράφου Φιστερζάν και φέρει τον τίτλον «Η Οδηγούσα».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

εις πολύ καλές τιμές παλαιά βιβλία φιλολογικά, ιστορικά, περιοδικά, έφημερίδας κτλ. κτλ. Πληροφορίες στα γραφεία μας, Λέκκα 7, Άθήνας.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ & Γ. ΖΟΜΠΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17α
ΠΡΩΗΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ ΜΑΝΕΑ

Δέν πρέπει νά μείνη νοικεχυρά πού νά μή περάσῃ ἀπὸ τὸ κατάστημά μας νά ἰδῇ τὸν πλεόντων ὅλων τῶν εἰδῶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ προικῆς.

Ἐχομεν ἐνδέσει καὶ πωλοῦμεν εἰς τιμὰς χαμηλὰς τὰ κάτωθι εἶδη :

ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ LAVABLES ὁ πῆχ. Δραχ. 90.

ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ ὁ πῆχ. Δραχ. 150.

ΖΟΡΖΕΤΤΕΣ ὁλόμαλλες, εἰς ὅλα τὰ χρώματα, ὁ πῆχ. Δραχ. 80.

ΤΑΦΤΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ καὶ ΕΥΡΩΠΑ-Ι-ΚΟΙ ὁ πῆχ. Δραχ. 110.

ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ, ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ, ΣΑΡΜΕΖ καὶ ΒΕΛΟΥΔΑ ΟΛΟΜΑΛΛΑ IMPRIMES.

ΠΡΟΣΟΨΙΑ ἀπὸ Δραχ. 10-13-15-25-35-40-45.

ΣΕΡΒΙΤΣΙΑ ΦΑΓΗΤΟΥ Δραχ. 150-250-310-375 4 πῆχ. τραπεζομάνδηλο καὶ 12 πετασέτες.

ΣΕΡΒΙΤΣΙΑ ΤΕ-Ι-ΟΥ Δραχ. 175-195-235-295 φανταίσι εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ 3 πῆχ. φάρδους Δραχ. 28, 3 2) 8 φάρδους Δραχ. 32. 3 1) 2 πῆχ. φάρδους Δραχ. 36 ὁ πῆχ.

ΧΑΣΕΔΕΣ ΑΓΓΛΙΑΣ τὸ τόπι Δραχ. 375-450-525.

ΠΟΛΙΝΕΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ ἀπὸ Δραχ. 25 ὁ πῆχ. καὶ ἄνω.

ΒΑΤΙΣΤΕΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ ἐσωρροῦχων, LAVABLES.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΛΕΥΚΕΣ καὶ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΜΑΛΛΙΝΕΣ.

ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ ΜΑΛΛΙΝΑ καὶ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ.

ΚΑΛΤΕΣ εἰς πλουσίαν συλλογὴν τὸ ζεύγος Δραχ. 35-55.

ΚΑΛΤΕΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ τῶν Δραχ. 160 Δραχ. 110.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συστάμεν τὴν τελειοτάτην Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ π.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ἐφημερὶς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ.

87 Μενάνδρου 87-Ἀθήναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ θε-
καζεστὴν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδι-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ
κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ'
ἐκάστην ἡμέραν Κεφαλληνίας 38.
Ὁραὶ 6-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ :

ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ
«Μπουκέτου» τιμῶνται πρὸς 3
δραχμὰς ἑκάστον.

RAPIDENT

Σὰς ἀνάγκας
ΠΑΝΤΟΣ
ἐν τῇ τριχο-
νι ἀδελφότητα
ρωματικῶν. Ἐπὶ
εἰς τὰ Φαρμα-
καστήρια καὶ
λεία.

Ἀντιπροσωπεύει — παρὰ

Η. Α. ΞΑΝΘΑΚΟΣ & Ε. ΜΑ

Ὁδὸς Σταδίου 24, ἄρ. 9, Γραφ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται
τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν
Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῆς
γεινικῆς ἁλάτος διαίτης
ματικῶν τοῦ καθηγητοῦ
νεπιστημίου τοῦ Βερολίνου
HERRMANNSDORFER
κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ
νικεῖο ὑπὸ

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙ

Ἱατροῦ—Χειρουργοῦ

Ὁδὸς Σίνα 9. Ἀριθ. τηλεφ.

Ἐνοικιάζεται με-
πάτωμα ἐπὶ τῆς
τείας Ἀγ. Γεωργίου
ρύστην ἐκ 5 δω-
κλ. Πληροφορίαι
δὸς Λέκκα 7 (Γραφ.
«Μπουκέτου») 10-12
καὶ 4-6 μ. μ.